

76

אלף

בתוכן: יציבות — מ. ג. אליך / במלאות הקחש — זאב חנו / "לילה בלי יריות" לס. זוהר — יונתן
רטוש / על חינוך נוצרי — ד"ר א. ג. בראורו; משובה — מ. חזור / השבח לאלהים — איתן נתוב / ארץ
חרשה — צמוס סיגנו / אהבה מתוד קדבה — ג. גמשי / החינוך, המדינה, הציונות — ג. אש / עבריים מומזא
לא יהדי — ג. הור / פזמון — נמרוד / הצד שכגד...

ברורי דבריב.

מאי 1950

ב

ברור דברים

לגוליות ושנים וחצי השבעים שטמורה לירדן, —
אך בשאר השטחים ? או אולי יש לנו יותר מ-
בוחית על השטחים הללו ?
ונקודה שנייה. מה יעלה בדעתו הקורא התמים.
בשבעה שאותם באים ואומרים כי העربים תושבי
מדינת-ישראל הנם ג'כ' עברים, ואם גם עבריים
בלוז. אם באים ואומרים: תושבי מדינת-ישראל
ראלי עברים הנם. אם הם אותו חלק מהיהדות
הועלמיות אשר ח'י בארץ זו והי אורה בכל לבו
שפחו עברית, והליך מוחבתו הוא עברילאומי.
מולוב. אבל כשהמערכת עונה בתשובה לשאלת
כי דוברה העברית שמדינת-ישראל הריהם חלק
מכל האומה העברית. הרי שנקודה זו דורשת
בירור ; הנקודה הגעה לסתירה. חחה בנקודות
עקרונית כל דבר, וחשובה לאנשי אלף".
השורות שנכתבו למליה לא נכתבו להקניות.
להיפך, הן באו לתקון. להעיר הרות אשר היו
חיבות לבוא.

כותב השורות הללו איןנו מתנגדים. להיפך,
הוא נזון את לבו וידו לרעיון תיכם ובתוך הנני
ער בארץ ודאי יש עוד שדעתם כדעתנו, והם דר'
רשימים משנה-הסברה, כמו. והסבירות יש לתת.
יש לברר וללבן את הדברים.

בברכת עידוד
אמנון נבר, ח'יא

תשובה

הי — בוקר, ובכרייע. קודם כל ובראשו ראהונה —
ההיסטוריה של פורה; הפוריה היהודית יש ותחתיה לה
ACHINE זוקה, מעט או הרבה, "ארץ הקודש" של
והסניף אשר לה בארץ-ישראל יש ויקנה לו במסג'ַ
רתת מעמד של חשיבות, ואך מעמד של בכורה. מ-
צת בחינות — ויש אשר לא תהיה לה בארץ-ישראל
אהיה כלשהו. לא האחותה הזאת קובעת את גורלה של
היהודו. לא היא החותכת לה חיים. לא עלי סניף זה או
אחר מסניפה עומדת הפורה היהודית, ולא עמו היא
ונפלת.

ההיסטוריה "שלנו" — לאמר : ההיסטוריה העברית
רית — אין היא, אפוא, המשך של "תקופת הבניינים"
של הווית הפורה היהודית. גם אין " עבר החדש"
כתם המשך של " עבר העתיקה". כאמור, רואים אנו
את האומה העברית אומה חדשה בתכלית. שוחת
זהה צמודה אל תחייתה של התרבות העברית הקלאסית.
וחתה צפופה מקבילה לכך אפשר לראות. למשל,
סית. צפופה מקבילה לכך אפשר לראות. בירופא. תקופה זו של מהפכת
בתקופת הרנסנס" באירופה. תקופה נואדר —
וביריאת-ערבים. של סתריה נרצה ונבני נואדר —
היה בה מושם התחלו הדש-הבתכלית בהיסטוריית
האירופית. אלא שעם ואת הריה גם תקופה מהייתה
ויגליה" של התרבות הקלאסית. תרבויות העולם הר'
ונירחומי.

ఈ היסטוריה, אמן. לא המשך.
יש להפקיד במונחים ובגדירות. בהירות במונחים
היא תנאי לבירות במחשבה. מתחשה ברורה תנאי
היא למסקנות נוכחות. תנאי למשהו הנכון.

הגדת האומה

(ב). אותה מידה של אירבירות במונחים. במונחים,
בגדירות ניכרת בדרכיו גם שעיה שאותה בא לתמונה
על גישתנו אל דוברה העברית שבמדינת-ישראל. "תו'
שבוי מדינת-ישראל הם עברים" לא דוקה באשר הם
אותו חלק מהיהדות העולמית אשר ח'י בארץ זו".
כל תושבה של מדינת-ישראל הם כולם האומה העברית
וית אף אם יש בהם יסודות שמאיה טעם שהוא עדין
(המשך בע' 14)

המודר הזה העיר הרים נוחביב בזיכרון הקוראים של "אלף". רבים המכתבים שנתקבלו למדור
זה. רק קצחים נדפסים כאן. אין המקום מספיק להדפיס את כלום ולהסביר על כלום. מה-גַם שה-
שובה על "השגות של יידיד" (ר' למ"ט) היא בחוקת מאמר שלם. ובכללה ימצאו גם אחידים משאר
עליהם מכתבים תשובה על שאלותיהם. אך, על כל פנים, אנו מקרים.
מעריכים אנו מiad את ההודמות שניתנה לנו, בדרך תשובה למכתבי השגות או התשובות, להב-
היר ולנסה את גישתנו לביעות-יטוס ולביעות-משנה. לבור דברים. וסבירים אנו שימצאו בכך
חפץ גם אותם מקוראים המושכים כפעם-בפעם בכתפיהם, וسؤالים בתומפלב: "מה סופיטו"
רוצים האנשים האלה ?"
בגוף העתון ימצא הקורא את מכתבו של ד"ר א. י. בר-אורן לערצת "אלף", בעקבות
ההמור "דברים פשוטים על חינוך נוצרי" שנתרפס בגליונו האחרון. תשובה מובאת בצד
הכתב.
אנב. חובה علينا לחזור ולהזכיר כי נכונים אנו להדפיס במדור זה מכתבים בראשית-יובוט
או בשם בדי, אבל לדיינית המערכת יש לצרוף, כפי המקובל, את שם הכותב ואת כתבותו המלאה.

השגות של יידיד

איננה ברורה. רוצים אתם בארץ הפרת, אולם בז'
כות מה ? בתשובה לשאלת עונה הארץ המערבית
כי שמות נקודות בארץ-הפרת אינם אמורים לנו
כלום בגליל חינוך ; מקריםiani איןינו בקדום
רבותי, באיזו ווכות יש לכלם האפשרות לטעתן על
ארץ-הפרת ? איזו שיכות יש לנו העברים לארץ
הפרת ? האם בגליל שכותם בתניך כי ד' נתן לנו
את הארץ מנהר מצרים עד הנהר הגדל נהר פ'
אתם ישבו מזרם עד הנהר הגדל נהר פ' רת ?
בגלילון "אלף" לחייב האביב נכתבו במאמר המער-
כת, "ראשית אחרית", דברים המציגים מיטודם.achi
ראשית אחרית. ברות אחרית... ואת התרבות
קודמיהם. "יש לבנות את הדברים מיטודם.achi
רת. בחומר אחר. בדרכים נאלה. הנכתבם במאמר
ואת הספרות". דברים נאלה. הנכתבם במאמר
מערכת של עתון, מחיבים את העתון. החומר
הנזכר בעתון חיב להיות חומר אשר עצוב ברווח
אחרת. נכתב בדורת אחרית. ובחומר אחר. וסודו
עברי טהור. ללא כל דפוסים ורים, המגדדים את
הלקידרונו ומסלפים את דמותנו.

אולם כשמדרדרים בדף "אלף" מגלים דברים
אחרים לגמרי. החומר הספרותי של "אלף" איננו
עברי מוקרי כפי שהיא צוריך להיות. הוא כובל
בדפוסים ורים. אין בו מושם המקוריות העברית
העתיקה ולא התדרשה. פרירעטם של הספרים נ-
צאי בתבנית פריעט זר. ספרים בסוגונים הנדר-
פסים ב"אלף" רגילים להקרא פרירעט של
התברות המתקדמת". ואין בהם מן העברי.
התביעה היא בדורה: "יעוצב חומר ספרותי
עברי-מקורי, אשר דפוסיו מתחאים לרווח עבר
החדש. ויסודתו נשענים על עבר העתיקה".
הספרור העברי דפוסו הוא סגנון התבונ' זר הו-
איפוא אל התניך ושאבו ממנה את הרוח העברית-
המקורית. או אולי יש בכוח אנשי "אלף" לזכור
יצירה עברית-מקורית-חדשה. אקטואלית. נשענת
על ההווה. יצירה שמקורה בחים בארץ-הערבים ?
... אמן דרושה לנו תחלה מלאה. אולם עם
זאת יש לנו היסטוריה ארוכה ומוכבת. היהת לנו
מיינט עבר העתיקה. עבר החדרשה היא החשן.
ובכובאנו ליצור דברמה חדש עליינו למדוד תמיד
מה עבר על שגייתו ומעולתו. קימת לנו ספר
רות עברית עתיקה ומפוארת בתניך. " עבר הע-
ונוציא ארכ' העברים בתקופתה של " עבר הע-
תקה". והוא הספר על עבר העתיקה ועל אנשיה
ואנשיה הרוח שלה. מה הנכאים. וגם גם ברצו
ננו לברוח לגמרי ולשוכת את הגלות לכל סעי-
פה, אסור לנו לשכוח כי הגלות היא תקופת
הביבים בין " עבר העתיקה" ל" עבר החדש". אין
ההיסטוריה של מה-שקוראים "גולות", אין היא אפוא
חלק מן ההיסטוריה העברית. אפלו לא בחוקת "תק-
פה בינויים". ואילו ההיסטוריה היהודית הרי

רָצִיבָה

שברון מתננים. היא תחן לילגה נשק, כל-איامت שתחן, כל-כמה שתחן, והא תחן או לא תחן, נשק לישראל (ומי זה אמר שלא תחן ? חכה יחו... ידריט...) היא תקבע את יחסינו הכספיים המווינים בארץ-הפרטה ומסביבה. היא תהיה החזועונית, והיא תהיה המייצבת. עכשו יש להסביר את השлом על כנו במרות את השлом הצדיק. השлом הבהיר.

מדיניות החוץ הישראלית איננה מתנהלת על ידי בטלנים קצרי ראות ומוגבלים, כפי שעמלים לשכנינו הדמגוגיים המושבעים. עוסקים בה האנשים המתמצאים בהיותו העולם, אנשיין בעלי נסיך בעROLEה מד' בית, ביחסים מדיניים. עוד מן המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית. גם הם אולי אינם שמאים במעמד-הדברים הקיטים. גם הם מתכו רנים לטובה. שורת ההגון נוננת מקום להנחתה האופטימית, שמדיניותם לגבי האמללה הירידנית האששנית חותרת, בסיפו של דבר, לנתק את זו מעלה הליגה הערבית ולהביאה למצב של חולות בישראל, אחת. מטעמים דומים לאלה. סוף-סוף, הטיטה מפ"ם ל- „מדינה ערבית עצמן“ איתן ודומוקרטית" בחבלי שם וחברון. אפשר לאמר, בעצם, שמשרד החוץ הוא תופס-מורבה יותר מפ"ם. ואם כונתה של מפ"ם לטובה היהתה, כונתו של משרד החוץ לא כל שכן.

כן, בעקבות הכרה ב- „סטטוס קו" אפשר לצפות לשлом עם عبدالלה. ובעקבות השлом אפשר לצפות לתיקונים טריטוריאליים קטנים ול- „הסכמה לבביה" עם عبدالלה. ובעקבותיו זו אפשר לקוות לחידוש המשך בין שתי המדינות. להבטחה מאוזנת-השתלומים היישראלי, להפוגת-המה במרירות טעונית-הגעץ שבמחנות הפליטים. לגישות חכנית פיתוח וחשאה. החלוות במידה זו או אחרת ברצונו הטוב של המושל החמושי. לחידוש הלימודים על הר-הצופים... ואפשר להלכה לקוות אפיקו שבבסבוב השני יישמר عبدالלה. או יזרשו על נייטרליות, אם לא יעשה בקי-בריתנו מזש. מה-יש, סופ-סוף גם בתקופת האלבנים היו נסיכות מוסלמיות חוברות יחד עם הצלבנים נגד נסיכות מוסלמיות אחרות.

כל אלה שיקולים של ממש. שיקולים הגיוניים. אין לבטלם במ" שיכת-כתף סתם.

צורך רק לזכור באיזו מסגרת הם נתונים. הם נתונים במסגרת של „יציבות". יציבות בריטית. במסגרת השלים הבהיר. „יציבות" בריטית איננה עולה בקנה אחד עם האינטראטס המדייני האמתי של ישראל, עם האינטראטס המששים של ארץ-הפרטה. מנוגדת היא לה. מעיקרה. במסגרת והשלום הבריטי שומר לנו מעמד של וסלים. בדומה למעמד של אטנארקטים וטרטראקטים במסגרת השлом הרומי, בדומה לעבדלה בן חוסיין עצמו.

במסגרת זו אולי יוכל عبدالלה לפורש שלטונו על דמשק. ולא הרחיב עלייה את תוקף החזקה הצבאי אשר לו עם איזוני — אלום לא יוכל גם אם ירצה, לשבות ממלכתה נגד ישראל, כאשר תחן לנו את אותן. כשם שלא יכול לעשות זאת. — גם אם רצה בכך — בימי 1948.

במסגרת השלים הבריטי, בצל כdonim בריטים, אפשר היה להקים מפעלי התעשייה והינוך. במסגרתו יותן קמה מדינת-ישראל. מפעלי השקאה ופיתוח. נגודה וועל אף קמה מדינת-ישראל. ועצמות של ממש. ומדיניות עצמאית, וחופש הכרעה בענינינו שלום ומלחמה — אלה יתכו רך על אף השלים הבריטי, למורות השלים הבריטי. בניגוד לשלים הבריטי, בניגוד ל- „יציבות".

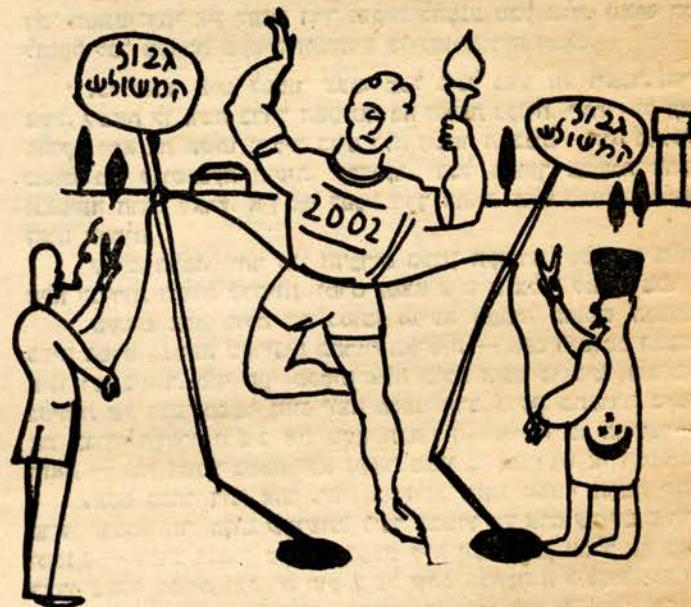
אליה יתכו רך. בניגוד לכוונות הערבות. העומדים על ה- „יציבות" הבריטית באז הפרטה, שעיליהם עומדת ה- „יציבות" הבריטית. בשיתוף עם כל אוטם הגורמים — בארץ הפרטה ומתחוץ לה — שהיציבות הבריטית הזאת נוגדת את טובותם ועצמאותם.

בשיתוף עם הלבנון הנצרי, בעל-בריתנו הטבעי. עם הכוונות הצנתריאולוגיים שבסוריה; בבעו וכצפונו המדינה. עם הצבירים הנרגמיים בעראק. עם היסודות הפרטיאוטים הנקנים במצרים. עם גורמים בינלאומיים הועוניים את השורה הבריטית בארץ הפרטה. רק בהכון שלום עברי בארץ הפרטה יהיה שלום למולדת ישראל. רק כנגד השלים הבריטי יכון השלים העברי. מ. ע. אל-ה-

צבא-האגנה לישראל צועד. בירושלם. בתל-אביב מגין חיל האויר. בחיפה מרעימים תוחתי זכי. והעם מכרקרים ומפרקם. ש晦חים וטובי לב. חג-העצמאות הוא. בכל מקום ברוחבי המדינה הרחבה. ולמחרת יש שוב שמה בירושלם. שמה עמיהו אולי פחות ; העם אשר שם אולי כבר אין יודע שמה מה. אבל יש מי שמה שם, בכל זאת. חבלי חברון וחבל שכם מסוימים רשות אל מלכות عبدالלה בן חוסיין. המלך הנערץ והאדיר.

בעסק גדול וברעש גדול טחנוठ היסטוריה של הארץ. הוצאה. בשנתיים ימים נטהנו גROLות של עמים ומדינות, ערים וכפרים. של רבבות אדם. ובניראים נטהנו ודמס קלח והלך. במחירות רבה טחנו THACHOT הארץ זו. ובמボלה רבה. באין חכלית ברורה. וגם טחנותה של בריטניה לא בטל. והן טחנו לאט. הן טחנו רצאים לעמוד. בו הינו צריכים לעמוד. אבל הבריטים — הם עומדים במקום שהיו מעוניינים לעמוד. כמעט בעצם המקום בו עמדו קודם.

אנגליה מכירה בספות. אングליה מכירה בישראל דה-ירורה. אングליה מניחה פתח ל- „תיקונים טריטוריליים". יש תקופה למייקות. מעבר בשיק-גראח כנגד מעבר ליבית-לחם. אולי מעבר בלטרון כנגד שני כפרים וחצי בדרום. בתוכם הפעיל מקוה שתהי המדינה. שהן מיניסטריה-המדינה הבדיטי מקוה שתהי המדינה. שהן יסודות של יציבות במזרח התיכון. תמצאה את הדרכ ל- „糞-פערלה מדיני" בכל ענייני המלחמה התיכון. צ'רצ'יל הזקן מקה שיתמצא דרכ להפגש את שני האישים הדגולים אשר בראש המדינות השתיים — عبدالלה וויצמן, שם. אגב, דידיה המובוקים והותיקים של בריטניה. יה. ומיניסטריה-המדינה אומר ש- „הממשלה תמייח-דעדים בעניין זה והם מבוגינה הנכבד של האופוזיציה.

מרוץ ה עצומות

עכשו יש להחיש. כמובן, את חתימת חווה השלים בין ישראל לעבדלה. בזאת יחול האור הירוק. בזאת יותן האות לשאר מדינות הליגה הערבית. משרד החוץ הישראלי מלמל אלמן כי אין הספק מהייב את ישראל, אבל בזורה רשות מוסבר כי הספות צפוי היה מראש והוא טבעי, כי הוא מתחייב המצוות ומחויב הגין העובדות. וכי הוא מביא יציבות. יציבות. ואם אין הספה „מחייב". סיומה חווה השלים מחייבת. וחתימה על שלום תחייב גם תחייב.

בקאהיר צוקים : אングליה החלטה לשבור את הליגה. אבל זה מוגומ כמובן. למה לשבור, סוף סוף ? בלבונדון אין אהבים כלים שבר ריפ. שם אהבים כלים תלולים. עכשו יכח רק עד כמה הכל תלי בלבונדון. עד כמה הכל תלו בלבונדון. היא נוננת את האור האדום היא נוננת את האור הירוק. ממנה לילגה מעזומות ועו. ממנה לילגה

בְּמַבְלָאת הַקּוֹדֶשׁ

כלשי בחלכות דין ומשפט בני תרבותה, ואלה מטילים עלי שפט
ונגים ארכאים של יקום וחליצה ודומיהם.

קבורה

נפש כי תאסף אל עמיה ואמרו בני הבית לקבור מתם מלפניהם — שוב אין דרך לפניהם אלא לפנות אל החברת הקדשת, לאחר דין הברים, ומשה ומתן אורך ומגעה, סחיטה, פשיטה עור ומיצת דמו של האבל שמתו מוטל לפני באים סוף סוף כל הקודש „לטהר“ את המת ולקבורו.

ידים נוקשות ו מגושמות מטפות בגסות גופת המת, ועשה ארכות ארוכה נמשכת „התהרהה“ לבניין העוד לבחר בחרב בית העולם. קhalb המלויים קצה רוחו מצפות, והם מתפוררים מעט מעט, לבסוף נשארים האבלים בלוות קומץ ידים לחות בקבורה ולהיאון לסלוסר לים הצורניים של הטקס.

„אם שכולה“ כותבת ב- „דבר“ מס' 28:28: „בזמן קבורה בני היו כמה דברים שפגעו בי מאוד: בזמן שאנשי החברה קדישא טפלו בטהרה, הגיעו מחדר הטהרה הדי שיחות חולין שפגעו. האנשים שערכו את הקבורה לא הופיעו בצדreta הייזונית ההולמת את ארוגע. בזמן עצם הקבורה היה יותר להרים את המת מtoo הקבר, לאחר שנוכחו לדעת שהוא איננו אורך די צורכו; הקרייאות „הביאו לבנים“ וכי צרמו ופערו, ולבסוף התפלויות בעברית-אשכנזית. צעריה שגדלה באין ונוכחה בפעם הראשונה בלויה אמרה: לא הבינו מה.“

אסור שליה תתקיים בצדreta בה ברבייה ותועור רגשי זועה נוספת על האבא והסבל הרוב של המלויים, ולא יתכן שהדבר יוסיף להיות מונופול של חברה קדישה.

יש להעניק את רשות הקבורה לחברה שתעשה את הדבר בצדreta הולמת בכל המונחים. ובאופן חרבותי. עד כאן דבריה של האם השכולה ב- „דבר“.

אין מפלט

אין מפלט ואין מנוס מכל אלה. גם הביזור החפשי, גם הבלתי דתי והאנטי-דתאי אין לפניו דרך חוקית להמנע מכל אלה, ואנו תואם להזקק לכל מערכת טקסים וזהו יתכן שהדבר יוסיף ומי יאמר איש לפטור עצמו מכל גועל נפש זה, ויאמר, דרך

משל, לשאת לו אשה בדרך פשוטה בה האשעה נקנית. יותר על הצד החוקי, ישא את אשתו וויליד בנים לא הכלור הרבעיט — הנה בהזקק משום מה לגושנקה חוקית, בעיקר בכל הכרוך בהשגת דרכון ובגשيعة חזחה לארץ, אין אף לפניו דרך אחרת. אלא להזקק לפוצץ דורה הדתית.

קשהים הרבה יותר פני הדברים בעניין הקבורה, שכן אין בארץ אלא קבועות דתוות עדותיות, וטרם נמצא איש שיצליח למרד כב. טקסים אלה כולם הם כמובן פגעה חמודה בחופש המציגן, כפי הפרט ופגיעה עקרונית בחירות האישית — אף רישום המשמי אינו רב ביחס. סוף סוף טקסים אלה כולם אינם כרוכים אלא באין נעימות של רגעי מספר. הוגו יוצא מפנוי הרב. רוזקק, מתחודד, מיטיב את בגדיו ועשרו ומפיג את טעם הבכילה שעורורה בו הפה-צדקה הותאת — וכל הענן נשכח ולא נשאר ממנה כי אם רגש אי הניעות. אף מנהג דתי אחר רוח בקהלנו, מנהג אכורי הרבה יותר. פראי הרבה יותר, מנהג שרישומו ניכר בששו של אדם עד יום מותו; ומעניין — מנהג הנפוץ בקהלנו כמעט ללא יצאים מן הכלל אף שאינו בצדו שללה חוקית ובకורת חוקית כל שהן. הכוונה היא כמובן לאותו מנהג קדמוני, מנהגו של אדם בראשית בן עיריה העד. או שוכן המחיות — המנהג של קייזוך אחר הזוכרות שבא לנו מורשה מן היהדות.

הミלה

אותו מנהג הנקרא בפי היהודים מילה. או ברית מילה, או בקיצור „ברית“, או „בריט“, על דרך הבוטי האשכנזי אשר דבק ברבים ובhem אף ביהודים הספרדים — מהו?

המונה על הקיזוץ, המכונה מורה, תופס באברו של הרך הילוד. מותח את קרום העור העוטר את העיטה עד אל מעבר לאבר. חותר אותו בחלק השוחטים, ומשיל לצדדים אחד בלבד הערלה. — פעללה הגבראת „פריעת“. עיי פעולות המילה נשארת צלחת על קרום האבר במקומות החיר.

תוך סכיב והעטרה נשארת חסופה עד סוף ימי של הגימול.

שלטונו/cgi ה הקודש

אחד האכזבות המרות ביותר אשר נגרמה לרבים רבים עם הקדש מת מדינת ישראל היה בלא ספק אי הפרדת הדת מן המדינה. ארצתה התרבות בעולם כולו יכולו ידע לבער הפה ומשכבר, אף עם חרבן תיים פחות, כתורכים. ידעו ללבת בעקבותם.

רק אננו או, בither דיק, קברניטינו המתירים להיות בני תרבות, אנשי ציביליזציה מודרנית וחשיפת. טרם השכללו להנהי בארכינו אורות חיים אורתוי חילוני והוישו לנו את כורשת השלטון הבריטי, את משטר העדות על כל כעוזו — וכמעט אין פוצה פה.

קיומן כוהני דת וכל קדש שפרנסתם על נך השתלטו שלטונו אין מזרים על תחומי נרחבים של חיינו הכלכליים, החברתיים והאי-שיים, והם כוiformים את רצונות ואת ארחות הנחשל, השמרני והמגער, אורות הגיטאות של ימי הבינים — על אומה חפשית ברובה המכريع ואך על צבור גדול בלתי-דתי ואנטידי-טי שפירושו וכמו זה על השערורה. מוחה, אף בבית הנבחרים לא נמצא אמץ לב אשר יהיה להניע על השערורה.

מאכילות

והדברים ידועים גם נודשים: אומה שלמה חייבת להמק בצעע משומ שאותה כנופיה מטילה איסור על כל אותן סוגים שלبشر עמי זול המקובל על המונחים הרחבים בכל העולם הנאור.

קיימות אפשרויות — כתוב רון- „הארץ“ מס' 27.3.50 — להביא מארצות הברית בשור במחרים זולים. דבר שהיה בו כדי להקל במידה ניכרת את מצב התזונה בארץ. ככל איז אפשר לעיין בהוצאות מכירה אלו רק משומ שהחוויות הדתית השיגה את היותר על בשר לאיכשר? ריבות הבוחרים שהציבו בעד מפלגת השלטונו לא עשו זאת כדי שזו תמנע מהם אפשרות אכילתבשר מטעמים דתיים.

השליך הישראלי שהשיג את תפוחי האדמה הולמים באמריקה, הצביע לכיש בזיל הול אך בשער. ממש בחצי הנם לפי ערך המהירים השוררים בארץ. גם הצעה זו נדחתה מאותם טעמים דתיים. „הכשר“ של כל המאכלות לクリאת גג הפסטה. נזק עצום נגרם לכלכלת הלאומית. ומשי תועפות מועלם לעדת כל הקודש שאכפו שלטונו על העם.

ニישוואים

זוג כי יאמר לבוא בברית הנישוואים — אין לפניו דרך כי אם לפנות אל אותן לשכות צחוניות של רעד הקהילה. או משדר הרבנות. להתייצב לפני איזה יהודי עבדון מוזהם (כל הסבור כי אין תארים אלה אלא השמזה או נבול מה מתן שנאה אנטישמית כביבל-יטריה וילך לאוון לשכות). יתבונן באוות יהודים, ישאך את אויר הפרוזדורים — ייוכוח) — אותו היהודי מתקס עליהם איזה טקס תפול וסר טעם. ומשפיע עליהם עתרת מלמולים משובשים ורטוקים; ז肯ות בלוטות מתמוגנות סביר, חבורות ונושקות זו לזו וגועות זו אל זו בהנאה גלמית: „מאול-טוב! מאול-טוב! מאול-טוב!“ לבד מזאת עליון להיות קרבן לכל מני סחיטות. ופשיטת עור. הכל לפי מידת שעירותו, או מידת היראותו עשיר, ולבסוף עד עליון לחלק על ימין ועל שמאל בקשישים ונודבעס לכל מיני שימושים ומחלכי פנכה.

טבילה

אך לכל אלה עוד תנאי מוקדם אחד: אותו רבי יהודי יסביר לעורך את הטקס עד אם הציגה לפניו הכללה תעודה מן „המקווה הבהיר“, המעידה כי טבילה שם. להטהר ערבית כלולותה... אפס — הנערות העלובות. הסלולות מפני נורה מותעבת זו ובחולות באוותם מים טמאים שבבית המרפא הנאלח — מצאו להן מפלט להחלץ מאותו שאט נפש: שוקרות הן כסף שוחד על כפה של הבלתי הכבודה. וחיבור חסדה מעניקה להן תעוזת כשרות וטוהר...

גיטים

זיוג כי לא יעלה ויאמר אדם לתה ספר כריתות לאשתו — שובilk בצל כrhoו אל אותן לשכות ושוב יהיו קרבן לשחריות. פשיטה עור וטקסים מטופשים של יצורים עוטי שחור מוזהם. גדי זון ופרווי פאה. ובכל ענייני האישות — מוניות ירושות וכדומה — יהיו גתון לשפוטם של דיננים בעורם וחשוכם. החסרים צל צילה של דיבעה

הAMILAH BA-ARZENO

מנוגג עכום זה, אשר בא לנו במורשתו ישרה מן היהדות, שורר אצלנו בכיפה. ופרט לחוגים משליכים המשוחרים מדעות קדומות, אין איש מען למורוד בו. אף בלתי הדתיים למיניהם בועטים רק בטקס הדתי ומילוי את בניהם באמצעות רופאים מונחיםם. אך שלא לעירוך את כריית האבר עצמה — דבר זה אף אינו עולה בדעתם.

כדי להזדקיק דרכם זו מגמגים הם בחזי פה כי המילה — ניתוח הגינני הוא החשוב לביריאתו של הגבר. וכבראייה מביאים הם את העובדה כי יש אפ' כמה וכמה נזירים העושים את המילת. ברי כי שכון המערות או אדם העיר הקדמון — קלושים מאוד היו מושגיו בהגיננה. ואת כריית האבר ביצע מטעמים אחרים לגברים — נזירים לעיל.

כן יש להניחס כי הרופאים ואנשי המדע בני שוויז, צרפת, ארצאות השפלה, בני סקנדינביה, העמים הסלקיים, הגרמניים והאנגלים סקסים — יש להניחס כי כל אלה אינם נופלים במידת בקיומם בהגinya מן הילידים האוסטרלים. מושבוי צפון גיניאה החדשנה, דרום פטגוניה, מן הפלחים המצרים, הערקיים והחרונים. ואפ'יו מן הרבעים בניים היהודים...

אילו הייתה חישיבות הגיננית לנימוח המילה, ודאי היו מתריעים על כך פסTro, ליטטר, ועוד ואבות ההגיננית המודרנית — היו מצוים על בצעו לכל עמי התרבות. ועל הריבבת האבעבועות דרך משל, ולא היו משארים אותו נחלה לנמה "משוגעים" מביניהם. אמונם יש והמילה היא הכרה מטעיים מודיגניים. אך הרוי לא יעלה בדעת איש לעקור את שקדיו של הילד רק משום שיש אשר חשפה בהם דלקת. ואם נמצאו כמה פכים אמריקאים אשר אמרו להרחיק את התופת ממעיו של הילד — הנה עד מהרה נטשו הבלוט זוז. לכל היותר אולי אין המילה מזיקה ברוב המקדים.

הנימוק האמרי

לא טעםם הגינניים הם אפוא המרייצים את הציבור החפשי והבלתי דתי שלנו להזוויק במנגה הקיצוץ. הסיבה היא לנראת — הפחד. פחד לטסות מן העדר, הפחד שמא יהיו בניהם שוגנים מכלל העדר. פן יהיה נרדפים בידי קhalb הקוצצים. פחד זה עז לנראת כדי כך, שאותו קhalb חפשי ובבלתי דתי הוא הוא מראשי המנגאים למנגה הקיצוץ. ומוכן לרודוף באפ' ובחימה את המורדים בו. פחד זה מנגני הסיטה מן העדר הוא הוא המונע לנראת בעדר הא מהות הרחמניות מלומן: הרף! ומהתנגד נמרצות לכריית-האבר של בניהם.

הAMILAH VEHYOLADAH

סورو נא אל מחלקת היולדות בבית ההלים וראיתם את המחר זה הנשנה וחזרו ים בימי: ילדות נרגשת ומעזבנת. חומה עולה והרופאים והאחות מטפלים בה ופוקחים עליה עין. התרגשותה גברת והולכת עם התקבר מועד המילה ולאחר שמשיבים את הרך המנוח מן העקרה — פורצת היא בכבי מרחשאי. אשר מתאמצת היא להעלמו מעין רואים, שהרי בושה וכלייה היא לחרם על פרי בטנה שהנעה והוכנס בבריתו של אבאיה...

הAMILAH VEHAB

האב — עוד רעה מנת חלקו מו של האם, חייב הוא להיות עד ראייה לכל אותו מחזה מפואר אף לקחת בו חלק פעיל. עטור טלית מוביל הוא את קרבנו ומוסרו לידי השובינים, ה- "קוטרתה" והנסדק. המגיש את העולך הרך לידי השוחט המוחל. וזה, עיטה גליה שחרורה ועוטפה טלית, מגולל למרומים עיגנו, ממלאן אלו ברכות מצאות אנשים מלומדה. מושך באבר הפעוט. מניף את חלף השוחטים — וחותך! קילוח דם פורץ מן הגוף הזרע. והרדן גונן קול צווה מרה. עד כי תמה אתה מנין לו לזרורו כמותו כוח לנצח ככלה. איהו שאר בשיר נכבד מחייבת הדם, זכר לשתיית דם הקרבן, וקהל עשרות הקרואים סובא את דם העינב ועונה בצחלה פראים: "לחאים! לחאים! מאול-טוב! מאול-טוב! מאול-טוב!" עד מהרה מטיפות טפות יין על שפתי הרך, להקתו את חושיו, ומסלקים אותו לחדר הונקים, לטפל באברו הבכורות. והאב העולב חמק לו בחשאי לנחם את בתורת אב — זכות לה, זכות חוקית ומוסרית אף חובה לומר מהלה קטנה אחת: וטו. אוטר אני! אכן פחד העדר נפל גם עלי ולא יರחיב עוזו למורוד בו.

היהודים חשבים את המילה לאות-ייחוד להם. רק להם. אות אשר הונח לראשונה, כביכול, על ידי אבריהם בן מרת. כשהתוכיר יהודים כי לא מאמתו של דבר, אין המילה מיחודה רק להם. מתחום מובכה ויגמגמו לפניה כי אמת. אמן גם הישמעאלים מולים מהה: אך ראשית, הלא אף הם צאצאי אברהם והשנית — אין מילתם כמו כי מצא בשדה ונקרא מוהל לקביעו היהודי הוא אם מוסלי!

אפס לא בני אבריהם בן תרח בלבד מולים הם, ומפניו בדבר עולה עד מהרה כי גם הילידים בני אסורייה מוחיקים במנגחה זה; גם בני צפון גיניאה החדשה; גם שבטים כושיים רבים. מון הנחלים שבנהנחים בלב אפריקה; גם שרידי אינדריאנים בקצה הדרום של יבשת אמריקה. ולא עוד אלא שגם המילה ביום המשני להולדת הרך, אינם מנהגים יהודים בלבד, וחטיבות חברות יות פרטיטיות רבות מחזיקות במנהגים אלה אף הן. כן ישנים שבטים העורכים טקס דומה ונתחוו מקבל אף בנבותיהם. יודעה "和睦ה הפְּרִוּנִית" במצרים. שרידי מנהגי המצריים הקדומים. מילה זו, קצוץ באברי המין החיצוניים של הילדת. נפוצה מאוד בקרבם הנידחים של הפלחים המצריים הבוגרים. וכל נסע החטולות של מהן לסת הבריאות המשלתיות במצרים — לא אלה להביא קץ למנוגג.

כל אלה מצויים ביבשות שונות, בקרוב חברות נחלות שונות ומשונות, שבמדת היוזע מעולם לא היה ביןיהם מגע וקשר כלשהו.

שורש המילה

מכאן נראה בעיליל כי מנהג זה מקורו בגוככי התרבות של האדם הקדמון, דורי דורות קדום לאבריהם בן תרח — והנהו פרי דורות קדמאות בהתפתחות המוחשبة של האדם וטורות האדם הפרטיטיביים ביוותר. רששו לוט כמורנו בערפלוי קדומים ובונגוג למוואו יש השערות

שונות:

בבית פרויד רואים במילה שריד וסמל לסודות הבא בעיטה של קנאת האב. הבן הבכור בהגיעו לגבורים גוטה להודג עם אמו כמצוי בין בעלי חיים רבים, או עם אחת מנסחי אביו (ראובן המחל צועי אביו). נשוי האב הון הנקבות הראשונות עמן בא המתבגר ברגע קרוב והן הרשות המעוררות את תואתו. האב, המKENGA לנשותיו הורג בחמותו את החוץ, דבר המתגלל אחר כך בפלוחן הרתית של הקרבת הבכור (מלך מוואב השותט את בנו על החומרה, בני יהודה המקריבים את בנייהם בגדי בן הנשים. ושמואל הנמסר לשורת בקדש תחת לעלות לקרבן). הפיכת רצח הבן לפולחן דתי מקל את ההתגברות על התנגן-וזחת של האם, מכאן גם המנהג היהודי של פדיון הבן, שאינו אלא שריד מכשף השודר שהיתה האם שוקלת על כפו של הכהן, כדי שייעיר לים עיניו מבנה הילוד החביב על כלות עולה. בעקבות מנהג זה של רצח הבן, או במקביל לו — בא הפסוס. האב עיניו רצח עוד את בנו ומסתפק בכריתת אבריו. בכך מבטיח הוא עצמו מהתחרותו של זה. לפי זאת, אין המילה אלא שריד לאוთה כריתה, ומאחר שדריך התפתחות המוחשبة האנושית שוה היתה בכל קצוות כדור הארץ, נשאר פולחן המילה אżל חטיבות חברתיות נחלות בכל היבשות. בארצות ני-הרות ביתורה, שלא היה כל קשר ביןיהם.

אחרים סוברים כי המילה היא ברית בין האדם לאלהו. ברית הבאה תחת קרבן האדם, ממש כברית שכרת אבריהם עם אלהו ותחת לשוחות את בנו — קרת את ערלו. עד היום שאלת שוחות קרבן קרבן ערך עלה מכך קרבן עלה לבן קרבן ערך עלה מטהשש אצלם למדוי: בני שבט טامي שבצפון גיניאה החדשנה, נוהגים להקם לבב העיר סוכה בדמות מפלצת אימים. לתוך סוכה זו מכנים את הנער הנימול, משל כלו ונתנוו אל תוך מעי המט-לצת — ושם עורכים בו את טקס המילה. הוא נשאר בלב העיר עד חיותו מפצעו ואו מшибים אותו בטקס רב פאר אל אמו המקדמת פניו בדמויות גלי קדרם פני עולה מן הקבר. והוא אם מות הנימול מן המילה דבר שיארע מפעם לפעם — ואמרו לאמו כי לא נתרצחה המפלצת בקרבו ערלה בלבד ותבעת קרבן עולה כליל.

כווננו מצרים הקדמונים היו מולים כברית עם און אלהו. את להכהנות בקדוש. והיהדות — אשר רועינה המרכזיו הוא "מלכת כוהנים וגורי קדוש" — הטילה את חובת המילה על העדה כולה. מכל מקום הרי זה מנהג עכומי מובהק, טרומ-יהודי ואפ' טרומ- עבר. היהדות שלא העווה לבטול — אספחהו תחת כנפיה וקדשתה ממש כשם שקידש היטלר את האחד במאי הנטצי-איסטי למשל.

קדמותה של המילה נראית בעליל אף מן המקרה עצמו: "עשה לך חרבות צוריות שובב מול את בני ישראל" (יהושע ח' 2). ותקה צפורה צור ותכורות את ערלה בנה" (שמות ד' 25). ברי כי לשם תשמש קדש השמשו בכלים עתיקים, מתקופת האבן, ממש כשם שמושפיטים עד היום לכתוב ספרי תורה בנזוצה על גבי קלף.

בפני יבמים סרבניים; מתענים במחסור ומתגורים מבשר מאות אלפי תושבים; כך מודלים אל הקבר אלפי מותים ונופלים — ואין פוזה פה ומצפצת.

מצליף הרועה עוטה-השחור שוטו — וקהל הבהמות צועד בסך ומונח בתוכה העדר; הלוֹד וגהה ילְך. אך מנו העדר לא יסור — ימין ושמאל.

ביבליוגרפיה

- Sir J.G. Frazer, *The Golden Bough*, New-York, Macmillan Comp. 1947.
- The Basic Writing of Sigmund Freud, Modern Library. New-York, 1938.
- Dr. Wolf, International Journal of psychoanalysis, 1945.
- British Medical Journal, Nov.—Dec 1949, Preputium.
- ד"ר אקסטר (יעוץ האגודה האמריקאית להיגיינה ציבורית). "חיי המין של הנישואים". הוצאת "מאיר" ח'א. תש"ז.

הנימול

והרך עצמו? קרוב העולה הפuous גוטו? — את פיו כמוון אין שואל. בברשו מטבחים את חותם הדמים כאחוי חותם הכלש שמטבע עה הרבנות בברשו של עגל שחוט. אם בר מול הוא — "רכ" שבוע שבועים ימשך סבלו, כל אימת שיטיל מים אל חיתוליו הצחורים — תצראוב חומצת השתן את פצעו השותה. והוא יمرד ברכי, שנטו תיד.

חאובנו לילקה, חומו יעללה, והתפתחו תעלבל עד אם הגlid הפעצ. ואם גרים מזלו ולא עלתה הכריתה יפה — וקרם בשער פרא על גבי האבר — ונוקש הנמלול ליבותה נסفة, להרחקת הגידול, תפירת האבר וככ. שם לא כן עלול הפuous בגדוּל יסורי גוף ונפש איום ולהיות אומלך באדם. — וזהו הפעצ. דלקת הרעללה אך יש אף מקרים רעים מות:

אף דיני היהדות יודעים מקרים כאלה ונאמר גם מפורש: אם מת בנו הבכור בשעת מילה, ומת השני — רשאי שלא למול את בנו השלישי. אכן נדירות לב!

* * *

כך מוביילים לעקודה רבבות תינוקות תמיימים; אך צעדים לחורפה אלפי זוגות צעירים; אפילו עלמות טובלות במקותה, חולצים ווורקים

המאבק על צפון אמריקה

נתלש מעל הדרום ונתחבר אל צפון-המזרחה בחשבון ובחרגשה ביתן לתאמור כי כל קבוצות המתישבים השונות בצפוך אמריקה, סביבותיהן העמידן במסות חמורות. בקנדה חצי הצרפתיים צריכים להתחמד עם הרפטים לטבבים כמעט ובלואי זיאנט עם גחומיות של נהר בר גדיי ומשחתים כמעט כנהר-ザוחב של סין. אף על פי כן, אם נביא את הכל בחשבון — קרען, אקלים, תנאי חובה והשאר — אר-אפסר להכחיש כי זו שמתיחילה היתה מכוורתם של אנשי ניו-אנגלנד היה הארץ הקשה שככלו. פרשת קורותיה של צפון-אמריקה מעידה לטובות ההנחה: ככל שהקורסי גדול יותר, ההMRI גדול יותר.

ארנולד ג'. טוינבי
משנת היסטוריה
(קיימברידג', 1947).

(1821), נחל תבוסה ניצחת בקנוז (1854-60) ואל הפאצ'י לא הגיע כל עיקר. לעת הזאת אנשי ניר-אנגלנד הם אדרוני החוף הפאצ'י מסיטאל רעד לוס-אנג'לים. הדורומי סמן על סיור-הקייטור אשר לו בימי-סיפי שתמושכה את המערב כלו לתוך מערכת דרומאית של יחס משק מדיניות אולם חרי דושי ינקם לא תמו. לאחד סייר-הקייטור בא קטר הרכבת לנצלן מן הדורומי יותר מה שנגנה לו סיור-הקייטור בכלל; שכן הערד-שבוכה של עמק האדסון וניר-ירוק, כשער הר עיקרי לבוא בו מן האטלנטיק אל המערב, בא על מילושו סופ-סורי בתקופת מסילת הרכוז. תעבורת המסילה מימי קאגו לניר-ירוק עלה על תעבורת הנהר מס'לאס וג'ני אורליאנס. קו התחבולה בಥ-הירוב הצפוני את הנוטע ודרומי ואנג'פו הדורומי, לאחר שכם-ופלס דרכו אל האגמיים הגדולים בדרך אנדיאנה ויצא ניכת אל האפקטי. צפון-המערב ברכוש גודל מימי מיסורי

למנוע את המתישבים האנגלים מהדור אל לב-הארץ. קנטקי משטרעת לארכו של נהר אוחיו חטאוחיו מוליך אל המיסיסיפי עד כה וכלה ומפעלי הכותנה החדשניים של לנקייר מציגים לדרוםאים אלה שוק מתרחב ומוסיף ליבול הכותן אשר אדר מתם ואקלים יפים לגידולו.

שארנו הינקי, מעיר הדזר מיי-ב-1807, אך זה המזיא סייר-קייטור שתעבור במעלה המיסיסיפי, וככונה לניפוץ תר-מייל הכותן שלנו ולキンובם. ועליל היפען נראה, "חידושים הינקיים" שלהם, אנחנו נשקרים מהם יותר מממציאיהם. בשנת 1865 כבר משתנה המ צב לבלי-הכר לעומת מה שהיה ב-1807. בכבוש המערב הדבוק קאגו הירוב הצפוני את הנוטע ודרומי ואנג'פו הדורומי, לאחר שכם-ופלס דרכו אל האגמיים הגדולים בדרך אנדיאנה ויצא רבה חכמו יחד עם הצרפתים

עם קץ שנות 1803 נעלם הדגל הצרפתי כליל מmapsה המדינה של צפון-אמריקה. נפליאון אד וה מכר את לואיזיאנה לארצות הברית — העצמה הגדולה והודשה אשר יצאה מתקך של של שורה המושבות הבריטיות.

בו שנות 1803 נטונה היבשת בכיסה של ארצות הברית. לא נותר אלא להגבא איזה חלק של ארצות-הברית עתידי לזכות בחלוקת-הארץ של נחלה כבירה זו. ואכן הפעם אין מקום לט' עות. המדינות הדרומיות נראות בעיליל כי אין על העליונה בבי רית. צא וראה איך הן יוצאות הראשונות בסכוב הסופי של התה' חריות בקי אמריקאית על כבוש המערב. הוווג'ינאים שר' כני ירכתי-יער הם שיסדו את קנטקי — המדינה החדשה הראשונה אשר נכונה מערבה לאותם רכשיה אשר עת כה הרבה חברו יחד עם הצרפתים

UNITY הכוורדים לישראל

על הלכי רוחם של "הכוורדים החופשיים" ובכ' ל' על הכוורדים הלאומיים המשכילים היושבים באירופה ובמורחה התקיכון. הכוורדים רואים במדינה יישראלי יושב במדינת יישראלי. הכוורדים הכוורדים חולמים את חלום שחרור ארץם ובניינם יפה. כי מדינת יישראלי חייבות להיות ותיריה באחדתם לכוורדים בוגל' השיבות. יסודה עם תוריה (ב' יושבים עוד ביום מלחמת הכוורדים במורה ה-תיקון). אולם הם מניחים, כי לגבי מאבקם נגד עראק ובמידת ניה גם נגד סוריה (צפון-מרוח סוריה ישבים כוורדים רבים) ימזהר סעד רב בישראל.

לעכמאות בפורה התקיכון. הם נסו להוכיח לי את הטעון בקשרים אמיצים בין מדינת ישראל לבין הכוורדים, שכן מתכו פועליה משותפת מתחאמת נגד אחד האורבים המשוחיפים — עיראק — הם דבורי בשאטנופש על העיראים ועל שרם הצבאי. "אילו היו הכוורדים בעידאק קצת יותר מאורוגנים, אילו יראו הבריטים במוסטיהם ובכלייז'ינס החדשניים לעוזרת העיר ראקם בשעת מרידת הכוורדים, כי אז היו ה-כוורדים בעיראק מגורשים את הנגידים המלוכ' לכיס מצפון המדינה, שהוא שטח כורדי".

לייסוד מדינת ישראל נודעה השפעה ניכרת

ב"הדור" מיום 21.4 מוצאים אנו רשימה רבת-ענין מאת משה בראוו, בשם: "הכוורדים גוש-אים עיניהם לישראל". ברשימה מתאר הכותב פגישות שנפגש עם חוגי כוורדים לאומיים בפא' ר'ים, העושים ככל שלוחות משיג, ספק-גבלי ספק' בהסתדר. לשחרור אחיהם המשועבדים באורייה-ה-דם. עניין מיוחד ימצאו קוריאנו בקטע הבא:

עבכנו לדבר במדינה ישראל. התענוגות של הכוורדים בישראל וידיועותיהם על מאבקם ונצחותם. העידו על הקשר הנפשי חזק ש' הם מרגיעים כלפי גופו מנייני חדש זה, שזכה

חינוך נצרי-חטא שאין לו כפלה

(מכתב למערכת)

הבה ננסה להסביר לאשיות הטענות ביחס אליו בין הנציגים הווים. כפי שמשמעותם מפי הזרים השונים בטיר שערתי בקורסוס הדיפלומטי בישראל.

شوיביגזט

הראשונה באלו היא — האשמה שישראלי היה מדינה שובייניסטית צרת מוח ואפקט. הכוונה היא לעצם הקונסטיוציה, להרכבת הנפשי, של המדינה ותושביה. במלים אחרות ופסות: הרגשות-היסוד של המדינה היא גנוזרים, נגד-

ה-גויים, כל הגויים. באשר הם. ציר אחד ניסח זאת בחירותו הרבה רבה יותר: את רווים איבת יסוד לאי-יהודיו. הפליה כלפי הגוי — זה הדבר הבלתי לגבי הרשותם. שווינו ביכויים וזה דבר, שקשה להם לדאות בעין וכל שכן בפועל. בכל עניין שביניכם לבני גוי, יתי זה גוי-perfert או גוי-מדינה, ברור לכם רוחאש ובورو לכם לבסוף, שאתם צודקים. מפני שהוגי לעולם אינו צדק, אסור לו שיצדק, ואפיו הוא צדק אין לוותר לו בשום פנים באשר הוא גוי.

דת ולא מינות

האשמה המורה. המשותפת לרוב הנציגים היה דם היא — החערות של דם ואומות אצלו השכל צינור כתופעה הרות-סכנות. דיפלומט זו אחד צין בחיקוק: "גם האתאיסטים, הלידתיים שבקרבם. משוכנעים שאתם עם עליון העם הבהיר". ערבות הדת והלאומיות, צפון בה לדעת הנציגים זורמים, שורש העדרי הטובלנות. צוינה במיחוד אוירת האיבה האופפת את מוסדות הכנסייה הנוצרית. נציג אחר אמר בפפורש: "הגעמי למסנהה שיישראלי אינה עוד מקומ לנוצרים. והודעת על כך למשלתי. ברור לנו. שזו בדיק מה שאתם רוצחים".

אריה גלבום: מה החשוב מעליו
夸ורפוס הדיפלומטי ("הארץ").

ת ש ר ב ה

בחינה יהודית אולי באמת "חטא שאין לו כפלה" הוא קיבל חינוך נוצרי על ידי ילד יהוד. החינוך שקיבלו והבסיס נוצרי. אפשר שיחזור תחת הרגשות החותם שלו עם היהודים. חינוך נוצרי הניתןילד עברין, אין עשי לדעתני לחזור תחת הרגשות החותם הלאומית, העברית. הנזרות, מקום שהוא גורם בכדי משקל, עשויה אמן לעורר בוכרים פנימיים במדינה ובאהמה (כבאיטליה, למשל). אין היא עשויה לחזור תחת עצם זהותה וייחודה והגדמות העצמת של אומה. קבלת חינוך נוצרי על ידי ילד עברין, אפשר שאינה מעלה מיהדות, אבל ודאי אין היא "חטא".

ולsoftmax, באשר ללבולים של ד"ר בראור, המכטיא בגודל-לבבו שלא לטgor בתיס' של המיסיון, ולא לפ-סר מבעודה הורים השולחים שם את ילדיהם, ולחת שיזניזיות לנוצרים החפצים להיות במדינתנו. ליבורליות זו מוקשה היא ותמהה — אם לא לומר שאינה מפורת אמן — שעה ש"ד"ר בראור בא ומגיד את הברית-החדשה כספר עליליתם כל עמנוא", שבג'לו נשחו מילוני יהודים רביים, וטוען שהנזרות דיא ש-הכינה את הקרען להיטלר, ושליהודים "משור מדין" אין מקום בחברותו (במדינת-ישראל!). באשר הם "מקצים מהמת מיאס".

אם זאת גישתו של ד"ר בראור אל הנזרות, הרי שלברילותו לגביה לא די שאינה משכנתה. אלא דד' מה שאיפלו אינה מוצקמת.

מ. חזור

スピאים אלו בווה את מכתבו של ד"ר א. ג. בר אודור — המהunk היישומי הותיק, פובליציסט, גיאוגרפ ומורגן — בעניין מאמרתו של מ. חצ'רו: "דברים פשוטים על חינוך נוצרי" בגליון החודש של "אלף". ד"ר בראור מרבה לעסוק בחקר הכנסיות הנוצריות בארץ, מכתבו זה משך, כמובן, את הגישה היהודית-השמרנית לשאגה זו. התשובתו של מ. חצ'רו ניתנת בצד:

ושרפתי טוב יוכל להיות גם מוסלמי, אבל היהודי שפסחו הוא לא חכם החומר אלא חכם תקומו של ישו וחונכה הוא חכם הולדה, איןו יהודי.

הברית החדשה הוא ספר עליליתם על עמו וrangle נשותו מילוני יהודים רבים, וחמי כל הדור רות מאו השתרעה הנזרות על רומה הי מרים מלעננה. אפילו נוצרים אודוקים מודים שהכנסייה הכינה את הקרען להיטלר — מוכן אני להראות לכם מאמרם ברבעון "קאייה סייאנוין" ("מח-ברות ציון") — המ. היוצא מטעם המסדר שיסד ריטסבון, והוא דברם ברורים בנידון זה. באנג גלוין של מתי צי' כיה היהודים מכילו מקרים עליהם ועל בנייהם עד סוף כל הדורות את העונש بعد רצח בן האלוהים. בהה הנה בא לא דקה לכל מה שעלו לאבותינו וננו. שיכו שיחדים בחור מישראלי ומוציא שפוט" הוא שיחדים יסכימו שבניהם למדו בספר עליליתם זה, שיבוזו לאבוחותם מרצח-האלים. היטלר רעם על לבר בית שטעו מדור-ידירות שהיהודים הם "גוטס-מרדר" ("רוזחי אלהים" — המ). אנו לא נסגור את בתיה הספר של המיסיון ולא נפטר מעבודה הורים השלוחים שמה את ילדיהם. אבל נשתדל סכל ילד ימצא מקום בביבט-ספר יהודי ונסבירות ונחזר ונסביר לאבות ולبنיהם. כי חטא שאין לו כפלה הוא קבלת חינוך נוצרי על ידי ילד יהוד.

ב"ה ירושלים ז' באיר תש"י
לודרכי "אלף" ברכה ושלום!
שלחתם לי חוב. א', אביב 1950, ובה ציינתי

בעמ' 8 את תשובה מר חצ'רו על מאמרי בדבר המיסיון. במלואה נודמנה לדידי באותו יום חוב. שבט של "סולם" ובה ג' כ' הגובה למאמרי "רחמי נכרמו על האכרים". תגובתו זו היא "גנוד" מוחלט לתשובתכם — הצד השווה שבין אנשי "אלף" וגנשי "סולם" הוא שנעור חוטס ללא דעתה טסוטית בחולות העמים בועט בהרים ומורם ומקש רכמים חדשים. וזה תפעה ידועה בכל דור ודור. וביחוד אחרי זעועים כבירים בחברה האנושית. וברם יש ויש להרהר אחרי סדרי חברה ומדינה שהביאו פעמים בימי דור אחד לטביחת הדדיות במזדים עצומים. ואולם מה חטא היהדות כי תבעטו בה ותקשו לכם מסורת חיים אחרות. דמיונית. בינהו אומת או שמי או פרתית" שאין להגשים? יש לנו מורשת מוסרית געליה של צדק חברתי ובינלאומי. נשתדר-נא להגשמה בחצי הפרט והצבור ויתכן שנזהה למטרת פת לעמים לפטרון העניות בזרה של דתות השתלטו על מחזיות המין מילון חוץ את החברות על כל עמי התרבות. אין זה מן הנמנע שהבראה למופת של שנימ-שלושה מילון חוץ את המין האנושי מן הבוץ הטוטאליטרי-הקומוניסטי והקס-פיטיסטי. מדוע זה איפוא תמס מסורת אבות בעיניכם.

מר חצ'רו אין יודע כפי הנראה להבחין בין נוצרים בני אומות אחרות ובין משומדים. ביריר לאחרון, והוא בעיקר משל ד"ר בראור במכתבו. אני במאמרי הצעתי את הבראה בערך כ' : אם, ובמה, שישבי המדרגה הזאת מוגדים כתיאקרטיה יהודית, כמדינת-יהודית יהודית וסתורנית. הר אין بما ד' מה מקום לחינוך נוצרי, אם, ובמלה, שהם מוגדים כאומה חילונית, מודרנית, כאומה עברית. שאינה זהה עם האומה היהודית העולמית ואינה תלויה בה, הרי יש להינוך נוצרי מקום במדינה.

הדברים האלה פשוטים הם. המשכתי בפתחם, כשбиי נקוטה ההנחה השניה, כי אומה הננה כי אנו האומה העברית. שאין להגדירנו כקבץ יהוד. רשיי כל אדם לחולק על הנחות-יסוד זה, לנסות להפריכה ול-הויכת. אבל מבחינה היגיונית פשוטה דומה שאיפשר להדרין עם מסקנות הבנויה על הנטה-יסוד מסוימת בשמו של הנחות-יסוד אחרות, מוגדות.

ד"ר ב. יוצאת מהנחות-יסוד יהודית, והו בא עלי בהיסטוריה הכאובה של היהודות פורה בין זבים נוצריים. ובהתוחות הינקות מן החשוב האורוך שבין הר א. מאנסי. "אלף". יוצאת מהנחות-יסוד עבריות. הנגען על אלה אין ההיסטוריה היהודית מחייב אותה. אין שאמנויות של היהודות ול-ציד' נפשות" נוצרים. אני כאיש מאנשי. "אלף". יוצאת מהנחות-יסוד עבריות. הנגען על אלה אין ההיסטוריה היהודית מחייב אותה. אין שאמנויות של היהודות עם עדות זדחות ולאומים שבעולם מחיבים אותו עקרוונית. במסגרתה של חברה אגדיים שהיו כשרים בעיניהם בדורות שעברו: אין לא נשתמש באמנויות כל-הארה. אבל גסבד להרים המפקרים את ילדיהם לנזרות. שהם חוטאים לא רק לדת הלאומית אלא גם לטבוחה של מדינת ישראל. הנזרות אינה דת לאומית.

הבריחה אל המצריות

לילה בלי יריות" לס. יזהר

"ענני בוקר הנוגדים ופוזרים ברוחה", וזה פר' שת הספרו כולם, ובמפתיע, אבל במרוב הטבעות, עליה לפניה פה סמל עשתורת, אלת האהבה ד' עתיקה — בצד הרבה של כסיל, וו שגולה ממנה את הרע — ומסכי העוגנים הנורשים ומתקפלים מתחתתי. הם הם ענני הביקר הנוגדים ופוזרים, כראוי לבו של הנער מעם אהובתו הרוחקה, מעם תשוקות לבו הנאנחות. אלה הם סמלי עולמו, נעלם הטע ורגש. של גיבור הספרו.

אבל, גבורנו הנער אין בו כוח לעמוד על השתק, ללבו, להגדיר את המזciות מוה ואת רצונו מות. לתלמידים על עצמותה, לנשות לטבעו את חותמו במזciות ולשנותה. מקנא הוא בראותו. "בפועל" כאלה שהולכים להם, שהולכים וחולכים לשאול א' לתהו לאידך — פסעים להם בכחם והר לכימ. בקנותו או בגדולות, بلا להכפת לכל כור ריח מצורה" (355). אבל הוא עצמו אינו כן.

"אמת, מתחילה ריח נודה של הארץ פתויה לפני, ואתה ציריך רק לרצות להתחליל כדי לה' לפניך, ושיג להגדיל עלייה. אולי מיד נודע שצרים הם שיג והגבלה הרובת מהה שיעורית, ושרצונך הגבולות בהרבה הרבה מהה שיעורית" שלך — גם לעצמך אין מפסיק ואיפלו בקנותו" (322). אותו כrhoה שאך שאינו קיים. לבארות, נוטל וכופת' אותו לשוב אל איזו נקודת מזגא שאין יודע מהומי היא. ומה. לעזואל, לך ולה' (355).

• • •

ומכיון שאין בכחו למזרה, למזרד בשם איזו הגדרה משלו שיעמידה כנגד המקובל שאין מזבב על לבו, ולא עוד אלא שחווש הוא שמא יאבך לו במזרד אף מה שיש לו. עתה — האפ' שרות להתחיל מחדש כמו כולם, פחות או יותר — שבב אין לו אף במי ובמה לתלות את האשם. ולא נשאר אלא הגרול בלבד.

"אין מה לומר. אולי עוד זה שיש להתחיל הכל — חכל לגמרי אחרות, כל עוד אפשר להתחיל. — ואם אחורי הכל עוגום. טוב שホールן הולמים ומפשרי טוב שדמתה סביב. טוב שאין איש במעגל. — עולם גדול ולבו טפח ונפש מתגעגעת. זה הכל". (עמ' 369-370)

כך היא דרכו של עולם. כך היה וכן היה. "מטור רת צפתישוא, מנת לאיכלים אוכבה, אוכבה זה הכל" (עמ' 336). כל הערכים נמוות בעיניו, ואף ערכי הנפש, נפשו בכללים. "איין דבר והוא מיאחלט... והכל בעולם רק התחלת" (עמ' 369). אין טעם ואין פשר. "מי אתה ולאן דרכך. מה בצע בכל? מה אתה. מה עולם. ואתה מה, ולמה למה למה?" (339). גם אין תקווה. "מחור" אומרם — בחור. מה יהיה מחר? מה טוב שמור בכנפי מחר זה. לאן כל זה מוביל" (320). והוא מקבל עליו אפוא את הדין ואת העול. חדל הוא מהתיחס ברי ציונות אף אל הרגשת הנבר שלו לגבי הערכים המקובלים והסדר הקים. מאץ הנידון מראש נהמה במי מאמץ בקבילים. "יודע איפלו שאתה לך דבר גדול מהיותך איך שחתהיה. ומחוכך, כשקרים הבר בולות מעבריך. להركיע למזרדים שעמידים בעודמתה, כשצרים עם כל כבליך... וצריך לדעת להתרומות עם מגים ופוזרים כמוד ברוח" (עמ' 370).

או הסדים הללו, לא משום שבאמת נתאחו אלא משום שאפשר היה שלא להציג לעברם. ואף זה דבר גדול יחשוף! (עמ' 323) — — — "אל-שלbosf, לדאון הלב, החל אותו הזמר עצמו שהיה כה שלך ושל עצך: "אני אני כמו כר' למ'" לובש נסוח קינה (עמ' 322).

ואותו לילה בלי יריות — לילה של אפס פעור לה, כאמור לו — הוא לו לילה של חשבון הנרי פש.

חשבון הנפש של הנער כולל — חוץ מעוגנים שבינו לבין עצמו ובינו לבין העולם בכלתו — שני פרשנות: מעשה בערעה שנפרד ממנה — שבעצם לא הרחיק כלל להגיא ביחסו עמה, "דבר לא התחיל, דבר לא היה עוד" (עמ' 335). אבל כלו וגוגעים אליו; ומעשה ברע. רע טוב. גבר, שביחסו אליו יש משחו מתהיל ה' הא בהבה, כמו זיו בין נערם כ גילו וכպיו. מתי היה כל זה? כלום בשעה ראש בהרישען ועינים זוהר ולבוגנות טפרק אוורך ובישמו דמי', או בשעה שישב לפניו על האבן הזאת אוו גוף כבד השדר חים... על פי הדו של ה' האין להבדיל ולהבחין" (עמ' 358). והנה הרע הזה נ' הרג, כמעט בתחילת ההתקבשות בינויהם.

זה אפוא חשבון נפשו של אהובך רק שהבתו מושבת ריקם; רע צעיר שרעו נלקח מעליו בכ' דור אויב, חשבונה של נפש צעריה העומדת על ספר החיים והיא נתונה. נחנקת. במסגרת חברה וערלים הוריהם לה.

• • •

כי הנער הזה, גבورو של יהוה, הוא, לדבר הל' מד אליו נער עברי, בן הארץ, בן מושבה, כמו חברו. גם רעיו הם לפי כל היסנים "בחורים משלו". עיקרו של החץ שבינו לבין העולם מוצב בין כל החברות. אלה שאינם מבטיים עברית כהלה, אלה השרים "עמק" בהבלטה הזרה, האמורים גניצ'יפרי" (עמ' 327) ומדוברים מליצות ונדשות. ככלומר: על "כב האומה" ועל "בני הארץ" ועל "המפעל הגדל" (עמ' 322, 317). וכי וכי — כל מה שמזכונה בשם "צ' יונות". — "...עד שכ' השולחן רותח מש' צדק ושל אמרת ושל דברים נכוחים וטענות יש' רות ומקורות. אותן הטענות עצמן המדליקות את הלפיד האבוד של האנושות — עד שמתעורר בך תאבור מכך לקחת ולטוח בהן בעגבניות את יוו קלסתם וליצקת את האקווא הרוחה על פדר חותיהם הכהרות. ומיד נפסד כל מה שמלפיד ומעבריך ומאהוריך. הכל תל' ונמור וריח בץ' לים נמד מננו" — (עמ' 317).

• • •

נקרא מתק הקטע האחרון של הספרו:

"ASHMORAH SHALISHIT NASEFT — ובדאים מרים בץ טל בבד. למעלה — עובי הירח — ואלו מנגד. במורה. כבר קוינו השחר. בודד בין הכותבים שחוורי כולם. פרט להרבו של סכיל. שעוי דנה מוטלת לאילנסונה בשולי הרקיע. ולעו הרבי הובים דועכים כרמץ: וכנדורי אש על שלג יקדת לה עשתורת זו בנגינה על השמים הרים ואורוים, ומתחיה נשרדים מתקלפים מסכי עוגנים החווים צמר כפולם. אלה העוגנים שעמידים בעודמתה, כשטורה המשמש. להיות לאותם ענירובך עצם. אנ- מגים ופוזרים כמוד ברוח" (עמ' 322).

נתוח זה של "לילה בלי יריות" לא. יהוה הוא הפרק האמצעי מתוך הרצאה על בעית ספר רותגנו שהושמעה בא"ל בעל פה" שהתקיים במועדון הסטודנטים בירושלים. ב-22 בד' הפרק הראשון של הרצאה ופרק האחרון נז' פסוי בಗלוון "אלך" הקודם. הפרק הראשון דו בבי עית הספרות היהודית בלשון העברית.

הפרק השלישי, האחרון, של הרצאה, מגדר לארץ — זו בשיר הפולמוס של נתן אלתרמן, מריבת'יקן. הפרק הרביעי בונה זו בסיפור של יזהר שיש בו לשמש דוגמה מובהקת להשפעת המזיקה של הערכיים המקובלים בצדור הקשייש, המהגרי, על נפשו של הנער העברי.

אם אלתרמן מופיע קשייש, CAB, בן הדור החולף, ויהר — הצעיר ממנו רק כדי עשר שנים — צנעה, בן הדור הצעיר; ואם המנייעים אצל השניים הם שונים בהחלה: יהר ששה מהו טר אוניות נעמוד על עצמותו, ואלתרמן כשליה צבור מוה וכשליח תוריילזות ודורילזות מהו — הנה יש בהגדותם قد שווה: שניהם — איש איש על פי דרכו — בורחים. בורחים אל המצי'ות, אל ההו, בורחים אל כל בעיה יומיומית, והיה קשה וחוריפה, בלבד להמלט מפני בעית היסוד, מפני בעית העניות של המתוחש ועם, מפני הגדת עצמותה של התרבות העברית המבקיעה לה את דרכה, מפני ההגדה העצמית העברית, על כל שינוי העוכבים הכרוך בה.

• • •

לילה בלי יריות הוא אחד מספריו הראשונים של יהר. נתרפס לפניו כעשר שנים, ומתברר אז צער מאך. בן עשרים ומשה. גבור הספר הוא גבור-התמיד של יהר. עלה רד. מבני הארץ, בעל נתיה מפורשת לסביבות; אין רגש. אגב גם חוטא בשירים; והוא בעל תר' דעה עצמית חריפה מאד ומרגיש את עצמו אחר, לא "כמו כולם" ("החרשה בגבעה" עמ' 323).

כל אלה בולטם בו בגבורנו מאד מתק שעור דנו גער. כשהשומרים "מספרים בדיחות והלצות שבגובל-פה וברחיפות יתרה", הרינו יורד ופושע על ראשי אצבעותיו "על פסיפס רצפת-קדומים של מקדש הרוס. משכן חלומות-טהרה" (עמ' 353).

אין להסיק מכאן שהוא חדר-אישים, בטLEN. אין הוא כך. גם הוא משתמש בנותרו. כרבים מבני גילו בימים ההם. עומד על משמרתו באמונה כל חבריו. נכוון לכל מיני "מעשים" ו"פעולות", אף נפשו יוצאת אליהם. יותר מזה, הוא שוקע "במי לאכה ובשאונה ובקלהחה ובתוכנה. גזהר שלא לעמוד ולא לשאול. להסתפק במה שיש. ולקלбел הכל בשלום עם הכל ולהנשא עם הנחשול שהכל נסחפים בו" (עמ' 322).

כאן, כMASTER מקטע זה עצמו, נפשו אינה מושגת ספוק בכל אלה. "יוצאת או ממחבואיה התחררה הנוקבת שאתה חוברך לא מלאת, וכל מה שפעלת עד היום — פחות הוא ונקלה, דל וקצת גן" (עמ' 338). נראה היה או כלו חורר ונתק

שנמוגה ואינה — ופרידה מן הנושא המתמיד מהם, עתרת ענני החרוזים והלבטים השוניים שבתוכם הוא נתן. אבל סיום זה איבנו גמר־חש' בון ומיציר־חובן. וזה רק תמונה של סיום מציר אותו. פשוט: הלילה עבר. הנה זה עולה השחר. עד מעת יבוא הבוקר, ואחריו הום. הלילה ניתן להרוזים והום ניתן כਮון לעמל — לילת בת־לט.

אחר כך יבוא הלילה שוב. בין יום תלם אחד לשנהו, עומד ליל הנפש וחשבונת. וחור חלייה לה. קרע שבנפש.

האם חטיפות של תילשות היא זו?

יזהר עצמו שואל את השאלה הזאת. הוא שור אלה בפתח ספר מכתביו של יהיעם ויץ המנוח רעו.

יזהר עצמו הוא המשיב:

"שמא חטיפות היא. שיריך תילשות גלותית, או, אולי, אין היא אלא אותה עגימות של העדר, דוד, שהנודע בארכ'־ישראל, אם כי ואס כה, פורזון בכל אשר ימצא, זה בכיה וזה בכיה (עמ' 8) — שועה זו וקריאה זו גמלה של הדרכה, למלה של אמרת, לביסיס איתון" (עמ' 9).

דרך לכל אמת. מכאן אפשר תמיד ולעולם להתר חיל" (עמ' 70). (351)

הגעך ונכנס אפוא לתלים ומהכנס בו. ובתוכו, בתלים פנימה, הוא מתייחד לו עם חוויות נפשו עם הרוגבים סביב ועם השמיים הנראים מעל הוא נשבר. נכנע למסגרת. נכנס למפעול, לעולם המעשה והعمل. אין הוא מתרץ אליו כל זירת קרב ומאבק. הוא נסascal בקהל. ושם, בקרו זיתת שבתלם, הוא מתכנס לו בחיק نفسه ובחיק הטבע האהוב. המודע, הקרוב. ומשתדל לנזרו לו את חוויתיו ולטפוחן.

אין הוא נעשה תלוש. גדול כוח האדמה, כוח הטבע שאליו הוא קשור בכל מארון השדה הוא לו מקלט (352). כאן מ庫ר היישוש כוח החיים,ocabgaada utikka. "פְּשׁוֹת לְנוּפָל אֲפִים וְלַתְגָּלֵל בְּפִישׁוֹת קָוָה — — לְגַדֵּר אֶת כָּל הַחַלּוֹדָה, וְלִקְוֹם קָל וּבְנִידּוֹר" (314). והוא ח"כ כי עוד נכונו ימים אחרים, מאירים וגදולים וכי יש אמג' רעים והם שמורים. וכי אפילו הזמן אין הוא אלא מHIGHZA רעויה בלבד. העתידה להבקע בכוון הנבניתה" (316). אלא שאין אלה בגדר כוחו.

החסום הוא אפוא הפרדה משני הגושאים הגדורים לאחין, אל האדמה הזאת כשהחל אבוד, כאן מוקם נואל שכילה אותו מרעה כוכב אלת האבה לשתי רגילים. כאן שטח לאף געוגעים, כאן מזא

שאין נסימ... לחפש ולא למצוא... זה הי אמת גדו' לה געה מלמזוֹא משׂהוֹ" (עמ' 357). והוא מתחיל לפkap אף בעצם רצונו לשנות את הסדרים בעולם. מתחיל מתבישי בכך וחורש עצמו. אין זו בעיניו כי אם מנוסה סתם. מין אנרכיה. שמא כל מה שהוא מבקש אינו אלא לך בועז: "אני קנה מודה לדברים. אני צרך. ואני צרכי. אני רוצה. ואני רוצה גם איני רוצה" (עמ' 357).

"על צד האמת... אין אתה רוצה כל לשנות את הסדרים בעולם. וכי רוצה אתה אולי רק באיז הסדר של עצמן" (עמ' 356).

משהו נשאר, איינו הרגש ייחוד עומדת בעין זה נקרא מתוך העמדת האחורי: האכדיות וצמחייה והشمיים ממעל נותרו לפולטה. יש עוד עצים, יש עוד שדות — — ושמי צהרים וערוגנות חצאות, וכמיהת אשמרת האחורי זה — — יש הלבני רוח — — ויש עוד חוף שלא חול. כאן אהבה שאינה בוגדת — — ורעות שאין צורך להלחם עלייה. לכאהן, לבאהן, בן אדם, להיזיר, אל האדמה הזאת כשהחל אבוד, כאן מוקם נואל שכילה אותו מרעה כוכב אלת האבה לשתי רגילים. כאן שטח לאף געוגעים, כאן מזא

איתן נוח

השבה לאלו הימים

והכל ידעו שהללו לא יוכבו. הילדים העדיפים הילדים נתקנו בגודלים, ולא היה הדבר בידם. היו נוטלים נשך וועשים כמעשייהם. כדי דמיונם הטובה עליהם תארו את עלילות הגבורה שהיו נופלות או בחלקם. ברזרחו עם הצאן מדי בוקר במדרון התלול היורד אל המרעה שבואדי היה דוד מדרה כי העוים הנן היהוד הנסים מפניה והתו מושל בהם ומדרבנן. ידיו היו לופותת באנן את מלמד־הבקר. עיגנו השחרות ברקו במסגרת פניו השחומיים. הרכים.

אבל כל הדברים האלה היו אך תוספת גזע לכל מה שהיה ונשאר עיקר. הנערים הוטיפו לרעות את הצאן, והנשיות ירדו לואדיות וקצרו במגליהם, ולעת עוב נושא על ראשן כדי מים מן הבאר הביתה. בבואה העונה רתמו הגברים את הגמלים למחירות ופלחו את האדמה זורעת האבניים. בלילות צחק הצבע והתנים ענו לו בילל. הכל כימיים ימימה.

...

ועתה היה כל זה כלא היה. עתה היו פה היהוד. הכפר היה מלא אותן ואת מעשייהם. באגדות שוטטו בסמטאות. נכנסו להשערות ולבותים ועשו שם כבתו שלהם. מכוניותיהם חנו בכר הגרון ובית המוכתר — מטבחם. מעל למרפסת המסדרן השקייף צפה שלהם. ועל הר קבר השיך שבויים צעריים חופרים להם עמדות. הם רדו באדם ובאהמה. דברי הקבע שאין לערער ולשנותם הילכו ונמנגו, ותחיהם באו כחתף מודאות המלחמה. הדבר ארע בלילה.

לפחה. לאו אזהרה מוקדמת. נשמעו הקולות אלא שהפעם היו הרובים מוחשיים. מלוים שועת אויר נקייע ותמרות עשן כבד סביב פרץ אש־פרא, ועמס באו קולות קטנים יותר, מרוביים צעופים. כהמון רובים־היורים בתכיפות מדיהמה. הקולות הלמי איה ההכרה והולידו פחד עור. הכהר גנור ועשה דברים שלא עשאים מעולם. אבל דומה היה שהכרים יודיעים מכבר והם מצוים בו מטבח ברייתו. יכול יללה הנשים וקללות הגברים גארו הרלווש המיטלטל בהרף עין והעמס על הגמלים. מצלאות הכהר נפתחו והעדדים הונטו מורתה. דלתות החטים נגעלו ונחסמו. החולו לנחור בסמטאות הזרות לעבר סבci הוארות שלמטה. בורות הבורחים גראו גם הלחמים הרוים. אשר היו עוכרים את הכהר ללחום בשפלת. הם מיהרו ביורר להמלט. ההתנפצוות נמשכו, — ואחדות מהן נפלו בתרוך המפלטים את נפשם. בתרוך היללות הקללות החולו להשמע קולות נאקותם של הנפצעים והחנוגיהם לבל יופקרו בחור אוניהם. הפחד גאה בלב ומחנק חושם לגורן בסקולות הנפח חמו ותחמס באו פרצי יריות סמלכיות, מוקטעים, מלוים אונן קריאות חרות בשפה הוראה. הקריאות היו מהירות, להוטות. הן פלוות את הלילה עדת

דבר בפאתיו. מבלי שדאוד צפה לו או חשש ממנו. אמרנו שמע עליהם וקצת פחד מהם. וגם שנאת מות והיה נכוון להרגם בתחום, מבלי אשר ראה אותם מימייו, אבל בחולומותיו הגורועים ביוורר לא חזה את האפשרות שהם יהיו מתלבטים כאן, בCAPE, שליטים בעולמו זה ועשויים בו כבומר שלהם. והיה אם נשמעו קולות התותחים בחבל השפה והגבועות הנגוכות, קולות עמוסים, ערבים לאוון, אשר הרוח היתה מביאה עמה בהחלקה על מדרוני הואדיות הקמורים לצאן, לארץ ההרים. לאו והיה האימה מתגנבת ללוב, שכן כל זה התרחש כה רוזוק, וכיה נזוך, וההרים היו כה גבוהים ושלוחה היתה נסוכה עליהם עד כי הייתה האפשרות בטלה מלאיה. וכשהפכו הפלות מדירות, ניתנו היה למוגם עם כל אותן הדברים התדרים כאחרים, שאדם נוטה לקלם ללא הרהור, כגון זרחת החמה ומשב הרוח ורוח הצאן.

לעתים, בלילה, היה עניין לענות בו שכן או היו הקולות מלולים או רות שונם ומשוניים. אורות שנוקו לרקי' וונגבם ארוך ונפסק. וירידתם איטית ורבת הוד, ואורות קטנים. מהירם, שחוו בחפוון את הלילה ונסתהימו בקהל נפץ שאחר לובוא. הילדים היו מטפסים וועלם על הר קבר השיך עם ערוב הימים ומשם היו חווים במראה הרוח. באוותו מעמד היו סחים איש לרעהו את אשר שמעו מפי הגדולים. היהודים יוכו אמרו, וمرة היתה האימה אחוריות.

עד בטרם היו הקולות נשמעו רבו הורים שעברו בCAPE, ואף הם עזרו ענין רב. רובם של אלה היו גברים חמושים, שבאו מהערבים לחום בשפלת, לשולל שלל ולובזו בו, ולקנות תהילת בוריהם. פהם הפיק אמות שנהא זעם כלפי הציונים. וגטף אמרות שפר גנוועס על המולדת האהובה. סקרנות רבה עזרו גם אותן אונטן אングליים, אשר נלו עיליהם כפעם, ואשר הדריכו אותם ואת צערוי הכהר בעצחותם ופקודותיהם.

אבל באו גם פליטים, שנסו מארץ השפה ובקשו מהסה בהרים הבתוחים מרע. אלה ספרו כיצד הערימו עליהם הירוד בחשכת הלילה וישתלו על כפריהם. היהוד הם אונרומים. ספרו הפליטים, ולא יחוסו על נשים וטף, כшибוא הים, והוא קרוב. והצבאות הערבאים יכינויים, נשלם להם כגמולם. ותהה כפרינו הדרלים נטול את מושבותיהם העשירות. גם את נשייהם נטול, הוטיפו הגברים. בינותיהם היו חסרי כל, ומוגמת פניהם לעירם הגדולות שמעברו השני להרים. כי יש בחו שבר.

פעם באו זרים לובשי מדים. היתה להם מבוגרת משוריינת ונשכם אחד. אלה היו מאנשי הצבא שלחמו ביחד במשור. הם נחכלו בכבוד רב וכל רצונם געשה. הם חלכו פקדות רכובות. אבל לא הרבו להג על שלל ותילה. ענניהם היו. הם עזרו בטחון וגאות.

ב' עבר

טמנתי את גוףך [כפייתך עפָר].
סבשתי את קברך, רמוס כל ורד-בר.
זורתי את אפרך לרים בפָּקָר.
קחתי את זכרך לאפקה.

אך את בגוף פmeth אַנְקָרִתִי בעורי
בשדי פסד פָּרָמִי לי קברך.
אפרך קפָרֶפִי – וְעַזְעַז אָזֵרִי,
ומנמורי צלה בשנקה.

עעה דומם אמתה על הַקְּרִים.
חוֹשֵׁך גּוֹי הַלָּא לְרֻום-מְרֻבָּרִים.
אַזְסָף תונת כל נָרְד בְּעַזְעַן שְׂדוּתָם.
לְוַטְף את השָׁפָר בְּרַגֵּל יְחֻפָּת.

א. עין

משועם. לפתח קרא בשמו של אחד מאנשיו והלה נחפו ובא אליו. הוא היה נער בעל פנים עזים. שופט שוחר המסתולל מעלה מקשטים. האידמוני דבר עמו והמושפע נד בראשו. הוא אמר לדוד מלת זורה מובנת והורה לו לעبور על פניו. הוריד את רובחו מעל שכמו. חיזקו בידו הימנית.

“עכשו ויה יכוא”, הרהר דוד.

הוא החל לצעיר ושמע איך המשופט הולך מאחריו בקרבתו. הם עברו את הסמטה וקנה הרובה נגע בכתפו והטהו ימגנה, ככלפי המסגד. המשיכו לילכת, כשהם עוקפים פגרי אדם ובהמה, וחולפים על פני קבוצות של יהוד, מהם נושאינו עופות בידיהם, מהם עומדים בצלם של קירות ומשתחים. כעברים, חוננו אותו במבט שהיה בו מן הלאה, ושאלנו את מוביל שאלות עוקצניות. המשופט היה עוגה להם בקהל צחוק והיה ממשיך לדרכנו ולכוונו לגעים בקנה רובהו. הגיעו לשער חזר המסגד שעלה מפטנו נצב חיל ובידו רובה פנימה. המשופט אמר לו מלי מספר וહל. הזקיף דחף את דוד פנימה. השבויים היו רובצים כנושים על אורמת החזר הנוקשה, נקבדים באים-באים. עטורי זקנים ובעליגוף, והם היו קבוצה בפני עצמה, שהאחרים רוחקו ממנה מרחק של כבוד. מסביבם היו פורמים העצירים יותר מבני המקומות, וביהם אחדים מהלוחמים הזרים, שהשתדרו להטמע בתוכם ולהדרותם להם. הילדים היו בשליה של קבוצת הגברים. בסמוד לנשים. על כל אלה נצב הזקיף ואחד אשר בשער.

דוד הלק והצתרף אל הילדים ועד מהרה – בשו פגיו אומה ארשת שהיתה נסוכה על פני כולם. מעין מוגה של צפיה אידישה וומרת עם מוקעת לב מכבידה. בין המזווים كانوا לא היה איש מבני משפחותו וכל השאר, אף חבריו היו עתה כמנברים זה לזה ושקועים איש איש בעולמו אשר נחותות עליו. מרי פעם בפעם הביט אידי מתחת לגבתו אל הכידון הנטוי עליהם, ובונע הזקיף הסיט ראשיו הרובצים מיד לעבר אחר והרclipנו מטה. מר המות ריחף על רחץ החצר.

שעת הזרים הגיעה, ועודין לא הרוגם. לתהונם הוכנס לחצר עביס גדול מלא מי באר חים. הילדים נצטו לשות ממן לרשותם, לפני הנכבדים ולפני המבוגרים, ואחריהם הנשים. הזקיף החולף ועתה נצב בשער נער נמוך ודק, כהה עור. ואם כי דבר בניב שלא שלחה, נער זה ידע את שפתם היטב. מרגע שפה נער כהן הביטו בו. ידע והזינו בתשומת לב לשיחה שהתחתנה בין לבין אלה מהרובצים בקרבותו.

“איך תפסוך?” שאל בחור אחד, מן הלוחמים הזרים. “ישן היהתי. אידוני, ואתעורר לשמע הקלות. איש שלום הגני מעוז ורחוק מכל מלחה. לכון נשאתי רגלי ואברות. למען ארוך מכל תלחה ושפיקות דלים. אידוני. עודני רץ והנה אונשים לפני.”

עורבים רעבים. הן תלכו וקרבו גושאות עמן את כל אותם הדברים האיים אשר ספורו על היהוד ומעשייהם. בבת-האת נפוצו הבורחים לכל עבר. גם משוטל בעט בירכו של דוד ווערו מפיק-הברכים שתקפו ושיתקו. הוא קפץ ונתקה בענף נמר של אלה חסונה שבקרה. זרם הנמלטים נעלם והוא כל הארץ. עתה היתה הדמה מרובה מן הרעש. לא נשמע אלא משק געלית מוסמאות על אבני הסמות, קולות ירידיה בודדים, חבטות בדלתות וקולות נפץ עזומים מפניהם החדרים. הקראוות נמשכאה אל שמי רגעות יותר וניטלה מזמן אותה חריפות. המשם עמדה לצאת בכל רגע, ובದמדומי הבוקר ראה אותו לראשונה – שלושה מהם. קוובי פלדה היו להם ורוביים מכודניים. הם הופיעו במעלה הסמטה וגערזו שם, סוקרים את המורד. פירה בחושה נתקה עצמה מעל גדר חמר והחללה עולה כלפיהם. למראהם החולו העומדים לשוחח. נשמע גם קול צחוק, ולפתע רעמה. ירידיה מעברם והפירה נגזה במצחא בקרען, נפלת על צדה. פרסהה מעט ברגליה וגונעת. השלושה סבו על עקבותיהם ופנו לאטם כלעמת שבאו.

גוגות אוֹר-אדמדמים שהופיעו מעבר לרכס בשרו את עלות השחר. דוד מהר לדוחק את עצמו למעמקי העipsis ונזכר שם אל ענף מוצק שהשתעף כלפי מעלה. בתוכה נס פירר בו יצירנו והסימו לנוטש את מחבאו ולגנותו מולו בבריחת. עניין הכמהות הביטו מורהה, אל העבר שמה נשאו רגילהם בני כפרה, אך למראה קצת מן היהוד אשר נצנו כבר על הרכס נסתם הגולל על תקתו התאזרנה והוא היה יושן גומל והולך בלבו. כחיה היה, שנפלה בפה ואין מנוס לה.

קרני המשם השתבירו על קוובי הפלדה וכיידוני הרובים של היהוד שעל הרכס, וקளות היריה שנשמעו כפעם בפעם מכל פינות הכהר הלאו ודילג עדות יונם הייו פרוחות בבללה לשמען וחוורות וחוננות על גג אחר. מכוניות הופיעה בעקל הדורך הפללה מהשפללה וויא גדרשה חיילים המושימים שקל שירה בוקע מפיהם. הסימטא חזרו ונצכו שלושה יהוד. אחד נשען בירושלים רב אל הקיר הסמוך לו ושני האתרים פנו אל דלת החצר הראשונה. נעללה היהת. הם טפלו בה זמראת. אך לשוא. או פרצתה בכמה בעיות נאמנות וחדרו פנימה. לאחר רגע יצאו החוץ, רובייהם על כתפיהם, ובכל אחת מידיהם תרגולות מקרקרים. כבוש הכהר הוולם.

הוא נגלה כשלאחור כמה שעת, משעשתה המשם כשליש דרכיה בركיע. נתקלו כמה מהם מסביב לגוריה המתה והחלו פושטים את עורת. הוא סקר אותו בל-נוע, עד שאחד רסיקות מהם שהתנגן ודבר כمفקדם, סיים את הוראותיו וישב לנוח בצל האלה. הוא הסיר את קוובי הפלדה מעל ראשו האידמוני, וסמרק את גולגולתו אל הגוע. אז נפשו מבטיהם ורגע הביטו בזומת זה בזת.

לפתח התפשט חיקן רחוב על פניו הסגלגים של הלה. העטרות סבר שעדר זוקן אידמוני. הוא הניח את נשקו על אבן בקרומו ומבליך קומם ממוקמו רמו לו באכבעו שייריד אליו. פנייו היו צעריטים ביותר ועיניו מבוזחות, אך דוד המשיך להביט בו צולו זעה קריה ותחישת חוסר אונים. האצבע למשה המשיכה להחכוף ולהתישר, מצואה עליו לרדת מטה. הוא החל לרדת כאילו כפאו שד, הגיע אל הענף הנמוך ונכנס על האדמה. בעודו ישב, שרഗליו פשוטות במפשות, היהת קומת האידמוני גברותה מדード הנצוב לפני. הוא קרא משחו אל חברי המטפלים בפרק. האצבע על דוד, על העץ, ושוב על דוד. והם חנוו אותו, במבט קזר ואדייש, אחדים מהם אמרו מלי מסטר לאידמוני, וכולם פגנו והמשיכו בעיסוקם הקודם. כולם היו צעירים ביותר. נערים היה.

“מה שמאך?” שאל האידמוני בערבית.

“דוד אַבְּרָמָהּמוֹ”, ענה בחפות.

“ומה שלוניך?” המשיך האידמוני לשאול, ופנוי מרציניות.

“השכח לאלהוים” אמר דוד.

“שבע רצין?” שאל חוקרו.

“השכח לאלהוים”, ענה דוד.

האידמוני גרד את פדחו, פניו מפיקים עיון-רב. עניין הביטו בדוד במכובקה. פיו מלמל בהסתס רב ספר הברות. ובארת צפה על פגיוacha להשכחו של דוד.

אולם דוד שתק. שוב חור האידמוני על אותן התברות, בהדגשו כל אחת מותן. בראותו כי דוד משיך להחשות. חור וגרד את פדתו מהריה. שתאות אדו פגוי.

“רב תודות”, אמר, מביט בדודו בתקווה רבתה.

דוד לא ידע מה לענות לו לכון חירק עגומות. האידמוני קיבל את חיזוק בשביעות רצין אשר נכרת בפניה. אולם עם זאת דומה היה כי חיל כבר נמצא עניין בדוד, והמבט אשר תלה בו עתה היה

אָרֶץ חֲדֵשָׁה

עלות באירון לפיליפינים. חמיד היונו יידי הפליפינים ועמדנו לימים במלחמות עצמאות. יש שם גם קהילה יהודית קטנה מלאה געגועים מшибיהם.

מצב שונה, הזקנים גוסטים חמשים שנה מחלת השלט והילדים מותם מהסתירות העורקיות, מסכנים, עשו היסטוריה.

בכל ערב אפשר ללכת לשני סדרי קולונוע. רואים את העולם, אקדמיים, סכינים, מכות, אהבה, ריגול. בכלל, ישנים מקומות בהם יכול אדם להיות בדד. יש מדבריות. הולכים עם גרון, חוטבם עצים ובונים סוכה. משליכים חכה בנחיר ודגם דגים. (אין שם יערות של הקרון הקימית ואין ברכות לגידול דגים). על הכתף מתנדד יינצ'סטר, יורים בפטרים ובארנבות. פעם בשנה, עם הפרשת השלגים, נסעים לדאוסטן-סיטי ומשחים את הגרון. בדרך הרגלים שלושים אינדייננס וארכבה פוחחים שנטו לגנוב את הזהב. אחר כך נסעים לפריס ומטעלים עם הזונאות. זה לא כמו אצלו פוגשים שם את החברים מהמולית ומדברים קצת עברית. לוחמים אירון טרנסאטלנטיק וחוזרים מהיר ל"קופקובאנה". קסאוות קומט מגנו עם תזרמתו, ומהכיס מציע הכלב הקטן. נסעים לדרום אמריקה, לבושים סומבררו וurosims מהפה. שם מותר לעשות מהפהות. עובדים בנמל, באניות, בבית מלון. קונים זהב. מוכרים נשים ונשקי. הולכים לעבוד אצל האקרים ושוכבים עם בנותיהם. נסעים לאי הדורות. אוכלים בננות וקוקוס ועשויים חימי. מלמדים את התוכים לשידור "ארצנו הקטנטונה" ואת הקופים להציג. אף אחד לא שואל מי אתה וממי לך מך ולא נונטנים עצות ולא מתגאים בר. ויש מקום. אף אחד לא תוקע את יישבו שלו לפרטוף שלך. ואין שום עניינים עם היסטוריה.

בכלל, השנתנית מאד בזמנ האחרון, אתה לא אתה. חבל, היהיך בחור טוב. אנחנו בונים ארץ חדשה. הכל כאן חדש, אפילו השם.

נעורה הייתה יוכלה לעזר הרבה. הייתה מתחילה להבין שהdagות הקטנות, דאגות היומתיות האפור, הירון היוצרות את הדברים הגדולים. בחור צער כמרק מוכחה להתחילה לחשב על דאגות קטנות. תמצא נעורה, תתנחת בחיקת ותתחנן. אביה ישייג לך דירה מרוחתת. מה אתה ידע על אהבה, האם אהבת מימיך?

בלילה אפשר לצאת מבית הקפה אל הרחוב. שם יורד, רוח, ערפל. להסתובב בגשם בסמטאות החשכות. לבדוק. סמטאות ירושלים, בתאי אבן קווררים. לבדוק. להקיף את העיר תשע פעמים. לפגוש בדרך חתול רטוב ומילול ולהתטיל בו אבן. ללכת לישון.ليل מנוחה.

תשומת לבו למראה הרים שמסביב לכפר. אחר פנה והציבע על מוסה. בחור צער משפחחת המוכתר. "הטוב המרעה השנה?" שאל אותו.

"השבח לאלהים", ענה מוסה. "مكان יפה הוא מקומכם. אירון בעים, אנחנו נקים פה ישב ונפרה את האדמה בשיטות חדשות. צריך לעזק את האבני. ולשתול עצים על מורדות ההרים".

"נכונים דבריך, האדון", השיב מוסא. "אתם הערים אינכם מסוגלים לשתחרין ולפעול בחדר כמוון. גם הפעם, לולא היהים שומרים איש על ביתו ורוכשו בלבד כי אם מקימים עמדות מסביב לכל החקר ומקיים הגנה כלילית על המקום. לא היונו כובשים אותו בקהלת כה רביה", הסביר השחרר.

"מוכן, האדון", אמר מוסא. "סכלים היהם בזאתכם להלחם בנו. יכולתם להיות עמנוא בשולם ובשלוחה ואנו היינו מלמדים אתכם לעבד את האדמה במכוניות".

"האנגלים אשימים", אמר מוסא. "בני הכלבים...". פני היהדי אורו לדבריו "בן דברית האנגלים המגוללים היו בעוכרינו. הן עמים אחים אנחנו ידווע: יצחק וישראל בני לאב אחד הם. וזהו מכורחכם ומכוורתנו".

"ארורים האנגלים. בני הכלבה, יחרב ביתם. ערות אמא...". פתח מוסא בהתלהבות ומיד החרו אחורי היושבים סביבו ואחריהם אחרים. רוחקים יותר, וכולם שפכו קיתון של חרפות על האנגלים. הם גילו את סחו של המפתח ללובם של היהוד. מצב הרוחות השתפר ויראת היהוד שכחה כמעט. היא במעט פגעה כליל כשספר להם השחרר

אפולו הסתכבל בשעונו ונגע להש��ות את הסוסים. לאחר שגמרו די זרכם מהנקר וזררו מלחמת הגנה טפח על צוואריהם בחבה והחל במעשה הרתמה. משעמדו הסוסים רתומים למרכבה טפס וקפץ בזריזות אל המושב. מרכבה ישנה קצת, חשב, אך בכל זאת רואי עזין לשימוש. ושוב יצא אפולו למעסעו היומי במרכבת המשש, ביום חדש בא לעולם.

יום חדש.

בוקר. להתמתה, לפה. תוקעים סיגריות בפה. על הקיר תלויות טיסמה: "הומנימים מעתה עט החום". תמונה של הרצל. מה אפשר לעשות היום ולשם מה. לטפלן אל כמה אנשים, להיות עסוק. להגיד להם שנהיה בשעה 2.00 בקפה "קדימה" כדי לקבוע ראיון למחתרתים בשעה 2.05 בקפה "קדימה". לאכול ארוחת בוקר. להסתכל בעותנמים. לשחות כוס קפה. לzechatch את הנעלם. להסתפר. להסביר מהן הטעמים. אולי הגיע ספר חדש לתפוס מישחו והוא אמר לו: היל, לאו אתה מההר, בוא נשב קצת. נשחה קפה, אין דבר. על השבוני בחיקן. אל תڑוך. להגיד לדידי שפגש את גיגי והוא בא לשאול מஸור לביבי שונני לא יכול לגשת מחר אל קיקי. האת, חי הסתודניטים העליוזים בירושלים. שהיתה ותהייה בירתנו.

אין את מי לשנו, אין את מי לאחוה, כולם כל כך צודקים. אולי לטפס לנוחותה ולהתטיל בקבוק מולוטוב באיזו מוגנת הדורה (מושרין של האביב). למה גרשנו את האנגלים. בזהרים אפשר ללכת לאכול חומוס ופלאפל במסעדת המורחת. לחשוב על המלחמה הבאה ולעשות חשבו כמה זמן נשאר לחיות. רק מוטטמים הושבים אך להסתדר בחיים. לשאת אשה ולהצבע בכל עשר שנים בבחירות.

אפשר היה להבין הכל ולסלוח הכל, חוץ מדבר אחד: מודיע כל הבהמות הללו רוזות שתחיה? מודיע נועמים פניך, בוגד. אולי החברה מספר אחד. אחת. שתים. שלש: אתה מהיך או לא? ודוקא אתה, אתה שנלחמת פה... נפלת שם... לכל קרייה... אנחנו בונים ארץ חדשה. מדן ועוד אילת מתנגנת הלמות פטישים. טרוטר מנועים. שירות המה. היכן מקומך במערכת הבניין והיצירה? לעוואל, איך אפשר להגע לחוץ לארץ. יש שם כבישים באורך של אלפי קילומטרים. אף פעם לא ראייתי אלף קילומטרים. בכלל, אין בעולם אלף קילומטרים. וזהו תעומלה.

יש שם בתים גבוהים. ערים גדולות. אולי להתחפש לצינוי ולעלות על אהת רח העולם. קראתי הרבה ספרים. אולי להתחפש לצינוי ולעלות על אהת מסdotת הנחיתה הציונית, לארמיקה. להתקפל בתוך שק של דאור ול-

ברך והרימותי ידים ואשביים בשם אלוהים לבב יעשו לי כל רע..."

"מספיק!", צווה עליו השחרר.

"כן, האדון", אמר הלוחם בכינוי.

"אתה, הוקן! התדע שנותיך?" פנה השחרר אל נכבד אחד. אברחון היה זה, רם וועיר בכרו.

"האדע, אדון? אולי שם ואולי תשעים ואולי יותר ממאה.

זקנתי מאדר".

"איןך נראת זון כל-כך", אמר השחרר. "בדיקות שער היהת

קובעת בחדיי שבון שביעים וחמש אתה".

"כן, אדון", ענה אברחון.

"ובני משפחנת עמד הנם, כן?"

"איןם כאן, אדון. ברוחו להם, אך אני גשartic, יען כי ידעת

טוב לבם ורוחם של היהוד. אנשים טובים אתם. לא תעשו כל רע".

צדיקים אתם, אצילים הנכם!"

"כוב", הפסיקו השחרר, "לא מרצונך נשארת חלש ושם

היתה ופגרת אחרי משפחתך הצעירים אשר עזבך לאנחות. ככלת

אתם, הערבים?"

"רוחמים אתם ומוחוננים...", פתח הנכבד. הפחד רועד בקולו

"לא כמותכם. אונסי הנשים וקוטלי הטע?" אמר השחרר

בבוח.

עם שנשלחו מלי לא לחהל החזר הירכנו וראשי המזינים שנית והחש התגנב שנית לב. הלחמים הורים השעו מבטם לבל תתקלנה עיניהם בעיני הוקף. אברחון היה כרטט כולו ופיו מלמל בלחש אמרות חוניגות. נכבדים אחרים נצטרפו אליו מלמלים אף הם.

אלא שמאומה לא ארע. שומרים שתק שתקה קלה, מפנה את

אהבה מתחור קצבה

(פליטון)

הכנית מפורשת, הכנית פיתה שביעית לאחבותו. ביצוע התכנית תלויים נשואנו: ביום ראשון בשבוע תחול לישושים ותשיר לירונדה מטיפת השירם העבריים בשעה עשר. ביום שני טובא לבקני, נשוחת אל טסיקה עברית ותשיק לי פעמים בפה ואחת בקצת האף. ביום השלישי נכל לתיאטרון ושם תלטן לי את הברך בחום לב, ביום רביעי לא נגש, אמת תשב בבית ותקנא שמא הולכת אני עם אחר. בשעה מאוחרת מסובב ברחוב לראות אם יש גלים בחדר. ביום חמישי הבוא נריב בגלן קנאח. ביום שני יבוא אליו קרוב דתי ויחד נבלת את הערב. זהות והובת הקואלייטה. במושג' נערוך חשבו נקודות שאסת בערך השבעה. אך, תרגנולוי, רואה אתה, לתכנית כל מעלהיה של אהבה סטטוניות שעשוים בשיטה שבר עית חורת. את אהבה... פשר, לדעתך, לעורך במשטר כסימלה היבקה אותי ואפקטני עד שמעם ננקתי מוקט שמנים הק'ג שלה. שגענותם בבדים של בחורה בת שנותיהם בעלת מכבה אוטומטית.

האסן האמי חל ביום הולדתך. כל העתונאים כתבו על אהבתנו שלאו שנויות. אני בחמימות הופעתן בזלות דרכה ושתי שנות אדרומות בידי. כשראתני הווינו פניה מבלה:

— ואתה באמת האמנת שאר בת שנותים אני? — אמרתך בחרדה. — בעצם, בדור צעיר. מה מחבב אתך — כמובן, צעריות — אמרתך. — לו מצאתך בחורה בת חודש הימי מתאהב בה בהרעיון —

— ואין אך כל קראת כבוד. — שאלה. — ליגיל, לנסיך לחכמת שנים... לחכמת שנים אלפים...

לא ידעתי אם עלי לצחוק או לבלוט. — באת כמה הנה למשעה? — היא החבאה יירה מאחורי גביה ופרקתה אונת, ובחויר צניע אמara: — באת אלפיטם ושתיים. ובעשו רוץ יקורי והבא לי עוד אלפים שר' שנים. — ומיהין ייגש בחור שכמוני אלפים שונין? — הפתעתך ללבוש...

כמה טוב לו וויה אך באת שנה או יא נולחה בכלל המ鏘פה. הזקנה הו. או לא הימי חייב להביא אפיל' שוננה אחת. וכך נהרסו ח' ואברה תקוה לאחר כל הנעור, עוז מתגאים בונה... בחתלה בת פרועה, בהסתרות לא חשובת. ומה יגידו על כך הדורות שחלפו? לאלא! היא הליטה פניה בידיה הרכות ואנאה כבלת נשפת מפה פרצה טקרת. "אם רוזה" את המכבה אמריקאית עלייך לשנות את השיטות".

— אני מוכן לכל! — אמרתך. — אין לי בגדים אבל אני רוזה מכבה. — סימתי וחיכתי. — מכ'

בשת זה דבר חולץ.

— יידי! זדקה פנוי. חזור כלעומת שבאת —

— הסוליות היו משופשפות, הבגדים קרועים, שלרי שהימים לא אכלתי ועל הספל של שזרות היה כתוב "זבע טרי, ותירוט?" היה מוכן לכל. כן, ידעתי מה ואת אהבת, תמיד הימי אהוב מישיה. אבל, כשהמצאתי את המודעה המשועה בעthon, החלטתי לגור סות את אהבה החדש: "אהבה בסגנון חדש. בחורה בת שנותיהם עם דוד עשר באמריקה מבטחה לבחור שיעאננה מכבה אמריקאית. התנאי היחיד הוא שהביי דוד יהיה צער ארץ-ישראל" טפסי שיטים לשיטות אהבה חדשות. לחתוך בתייב דאר 281. בעורת הדאר קבונו פגישת. ויא וויה בחורה מאר משוננת. קשה היה לקבוע את גיליה: על כל פנים הרימארה שהנה בת שנותיהם ואני מוכן הימי לכל גומ לוה. היא הייתה גודלה, שמנה, רחבה, וכשהיתה משתרעת על מטה היהת "נסכמת" לאורך ולרוחב. שעורותיה היו דיליות ומשוננות במיל' בושם אדרוד וצעון צהבת-ירוקך. אני הימי מוכן לכל. ונקי אלה וועלית עלי פני העזה כי לא טעת בהשערתי. רק באכבה העזה כי לא טעת בהשערתי. רק באכבה עז כי אני צנעה" אחר זאת אמרה לי לשבת וחתחה:

— שמעינא, בחור צער וחסר נסין, נסינותיך לאחבה סטטוניות מראים בורות גמורה שאין לשלוח לה. שיטותיו הן חדשנות למורי. אמן מיד ראיyi שהאהבה אליו נצחה בר עד אין תקופה. אבל יש להבטי את אהבה. הכל צירק ללבוש דפוסים רש' כיים, להיות שיטי ומסודר. — אבל, — פרצתי בצעקה, — אני רגיל לאחוב באופן סטטוני, להתהלך במחירות ובלתי כל' שיטה, להסתער ללבוש...

— הפסיק! איני יכול לא לשמוע על ה-

הזהמי, הסובל, נעל' בנבני צנור הביב. מיד הר' גשתי שהבחור הוה מיאש. הסתכתי בו והסתכלתי בזנורי הביב והרמו הבורא התל' להתרבר. רגש חם זונוטי מל' אותו ובל' הייסדים יתרים נגשתי והנ' תי את ידי על כתפו המוצקה:

— אל תעשה זאת! — אמרתי — עד יש תקתו! כמה פעמים בחו' הגעת' ג' אני לפס' היאוש, אבל האכבה היא אווצר טبعי שאין לו סוף. ברגע הראשי הלאף רעד צפוש בഗוף (כאילו משחו התפרק שם) ואחר כך הסב את ראשו לאטו לעומתי. באומו רגע נדף ממנה ריח כבד וסמרק של רושם מג' עיל', שמנוני. בחילה תקפה אותן. סבור אני שבאונן סטטוני נסוגותי צעד אחד אהווניות אף שיעדעת עז' ללהמיש' ולאחו' בכתפו המוצקה. לפצע עלה על הפנים הממענים חיו' מיבש וצינן.

— גם אתה אינך סובל את הבושם הזה? כמה התה' הנטני לפניה שלא תשמש בו... — אך מיד נלפץ פיו בהחלטיות מריה וכנראה החזרת על דבריו. נז' כחתי כי לא טעת בהשערתי. רק הקטן המר'ycl'ות ובעדינות הולכתו אותו לבית קפה קרוב. בתה' לה רזה להשכיה את כל צורתיו בין. אבל, לאחר שהסברתי לו שהוא יכול לעשות זאת רק על השבונו, הסכים לשות סודה במש' לימן. באור הקלו'ש דראי' שהוא חרוש צלקות כלו. אם דמיוני לא הטעה אותי היו לו צלקות בדמות סטלי הפלמ'ה האצל' ולהל'י מועליהם צלקת. מאד מטשטשת, בדמות סמל צבא ההגנה לישראל (חרב ועל' זית). ולא כמו סמל המדר' נזה: חוניכה בעלה ששה קנים).

לאחר שהגיה אל קרו'ו סיטות וערם על השולחן ערמה של זנות סיגריות שמען אותו לאבק ר'ך בדרכ' המויאש, בקשתי לספר מה מעיך על לבך אבל בגולוי לב.

— בודאי — אמר — בגולוי לב! רק בגולוי לב. עוד כשהיהתי תינוק האסיטני' בגולוי לב מופת. הרופ' אים לא היו בודקים את לבני. הוא היה גלי, אם היו פשוט מתקלים בו. קח בקשה את הניר שביר' זקראי בו את הכל. אני עייפות. הוא הינה את ראש העוף והמתולל על השולחן. בידיו הינו שלוש גלינות כתובים בכתוב צפוף ופaddr' ועליהם כתמי דמות. הילוי קורא:

לי יoba להם אוכל. ואף הרשה לכל מי שבקש ממנו לצאת ולהתיל מימי מעבר לגדוד.

האסן התחליל כשהשחרר הבחן באוויות מזרות. שכפי הנראה היו בלשונו היהודים, שהיו רקסות על שוליה של חולצת מאבע'жи, שלבש אחד הלוחמים הזרים. אותו לחום עשה חנעה בלתי זהירה בשנותו את אופן יישובו והשולדים המסתמכות נטרבלו' ממכנסיו. למראיין קפץ השחרור ממקומו כבשורנןש. הוא מתר להזעיק שבנים מהבריו אשר חפסו עמדה ליד השער ונשכים מופנה כלפי היושבים. ביוד' הוא מנק על הלוחם הנבעת וקורע את החולצה מעליו. עם הלבוש בידיו מהר יצא את החצר. ניכר היה כי נרגש הוא מאד. השנים שנצברו בשער החליפו' בינו'ם מיל' בשפטם. והוא פניהם קשה, מאימת. השבטים השו בסערת הקרבנה ותולכו על מקומותיהם באימונוה. פני הלוחם הזר הליבנו' וגנו' רטט לא הרת. דוד ידע. שמו היה גמל וויל' היה מרכז' המתחפראים. ולא בכדי סופר עליו שהוא ומרעיו ארבו' למוכנית יהודית והרגו את נסעה. לאחר שבזו את הלחמים וכרכו את אוניהם. העליה באש. את אותן נצחונות הציגו ככפר' הסביבה ושם יצא להם בגבורים. עתה הסתייגו ממנה שכני'ו השחדלו' להתרחק ממנה מבל' לעורר השומת-לב. מעגל ריק נוצר סביבו והוא נשר' רבע' ש. מנודה כמצורע וגנו' מרטיט.

השחרר רץ' לטור החצר ואחריו זרמו' ובאו יהודים רכבים. שפונים הפיקו' חמת רצח ונסח' נכו' ליריה בידם. השחרר נסא

בידיו את החולצה ובהתרגשות גוברת והולכת הצעיב על ג'מא. הלחום מרדר עתה בבכי וכורע ומשתחווה בקש רחמים על נפשו. ברגע זה נשמע פרץ ריוות בחזהו צו'רו' וראשו. בלילה כליל השתרה פורץ מהדרים שנפערו בחזהו. האדרומי נעצר עוזר מעת' פניט' בחזר, כבתרך לו'ל עופות ששולע רעב פרץ לתוכו, וכל הנמצאים בה נזקו' אל הגדר והחולן מטפסים. ריוות רכוב רעמו' לא הרף ואניש' החלו' נופלים חמרם. אך השאר המשיכו לטפס ודרכו איש את רעהו כמטפסים.

דאוד הצליח לעבור את הגדר ופתח בריצ'ה לעבר הסיטה המובייל'ה אל הוואדי. בעקבו את הבית הסמוך מצא עצמו' לפטע פניט' אל פנים מולו' בחדר אדרומי' ששבהו. האדרומי' נעצר עוזר ויד'ו הסיטה משחו' בנשקו' הנכון לריה. דאוד נרתע מפנוי' אחותה עד שנטקל גבו' בקיר הבית. לא היה לו מנוס' ולול' הנשך המתפרק אל מצח'ו השחרר מול עיניו. הוא עצם אותו. אבל תחת רירה נשמע אונגו' קול צוחקו' של האדרומי'. הוא פקח' שנית' ושוב נתקל מבטו' בחיר' הרחוב ובעיניהם המבוזחות של צובחו'.

"מה שמן?" שאיל האדרומי', משפיל את נשקו עד שנטה ארצתה. "דאוד אבן מהמוני' נחפו' לענות." "מה שלומך?" המשיך האדרומי' לשאל. "שבעריך'?" אמר האדרומי' מנצצת. "השבה' לאלה'ים."

החינוך, המדיננה, הצעונות

גולה", "נאמנות כפולת",
ציוונים", "מתבוללים" ...

... והמדובר לא ביהודים בגולה וביחסם
למדינת ישראל, אלא — בחודים ויזואלי
הוור וביחסם למדינת הוור.

כל עוד היה הוור משועבדת לשולטן
ורמים לא נתעוררת בעיתת "לאומיות" של
היהודים היושבים בארץות הקיסרות הבּרְיטית.
כגון אפריקה הדורומית המזרחית,
ציילון, ברמה, מלאיה וכו'. מזא הגעה
הוור לעצמאות מדינית, נתהדקן הקשיים
עם מילוני בנייה המפורטים באוצרות חזין,
ורובם מתגאים בתפקידה כ-המעצמה הראר
שה של אסיה" לא פחות מшибודי הגולה
מתגאים במדינות ישראל.

אך יש מיעוט "אנטיציוני" גם בוגלה
החדית. ב- "קונגרס היהודי" במאלאיה חל
פילוג. יש בין חברי התובעים שיירשו
ב- "לאומיות הכלול" (בזומה לו של
הסינים במאלאיה), ויש רוצחים להפסיק
כל מגע עם הוור, לפניו ערכיו אפילו דגל
ההודי ולברכה החודית "ג'אי הינד" ול-
הכרייה, כי "מאלאיה היא מולדתנו ורק לה
נתונה נאמנותנו".

כחצית מסטר ההודים היישובים בבורו-
מה לא בא אל הקונטוליה היהודית להרשם
כאורתים הודיים. הם יותר על ידי נך על
הגנת הנציגות היהודית בפני פגיעותיה ש-
מלחמות האזרחים הבודדות. ובבלב שאיש
לא יפקק בנאמנותם למולדתם החדשת.
ואילו בנאטאל, באפריקה הדורומית, נוצרה
מפלגה יהודית חדשה המכירות. כי היא
נאמנת אך ורק לאפריקה הדורומית ולא
לשומ ארץ אחרת".
(הוור וישראל. בומביי)

צורה חדשה. טענה זו, הנחתה-יסוד זו של הliontz
היהודי-הציוני בארץ, לשער לא נמצאו כופרים
שיכפרו בה ב글וי. היום יש המעוזים לאמר
ש- "יצירת מערכת חיים מלכתיים. פירושה שנוי
ערכים יסודיים בהשפט העולם ובתוכו החיים
ובצריכי השעה". (אותו אמר ב- "הארץ"). נקודת
המוצא להתקפה, נמצא בשתת-ההפקה, הנוצר
בחכרה מתוך אידחיפה בין היהדות והמודנה.
ויחס יודקה יש צד חיובי מבטא הוא הרגשה
סוף סוף נמצאה הדרך לבקר את הנחתה-יסוד
מבלי להיות אפיקורס. אפשר לבקר מנוקדת-מבט
אורוחית.

עם יסוד בית ספר מלכתי-כללי. — מסגרת
חינוך כולל לאורה, כמו שהמדינה היא ביר-
תם של אורחים ולא של מאמנים יהודים בלבד
ביה. — עם יסודו של זה אפשר היה למזוא תקי-
נה לקרע שבין הוות החנייך והמצוות הממלכ-
יתית לבין תכני של החינוך. במקורה כוה ווכים
היינו לראות בביטול הנחתה היסוד החינוכית
היהודית. ובנשירות כל אותן ערכי החינוך של-
גבינו הם מודלדים ומיתרים. אכן, ביום מוצץ
אין פתח-המפלט מבעותם כאלו — במסה הדמו-
קרתית וחוכות העדות — ע"י יסוד מסגרות-חינוך
עדותית. גם במקורה שרצו ערביי חרשחא בבית-
ספר כללי, משותה — לא ניתן להט הדבר. הוא
לא ניתן משום שבית-הספר יהודי אינו יכול לה-
יות כשר להנוך אורחה, הוא לא ניתן כדי שלא
יכללו ערביי תרשיחא לאחר זאת לבר את בית-
הספר הכללי כאורה השורורים בשטח הפקד
שבין הדת השלטת והמודנה. ואילו כאן יש להו-
סיפ שטח הפקד קים גם במקורה שנגסה לעורך
חפיפה שלמה בין הציונות והמודנה. מוסלמי,
נוצרי, דרוזי או צירקטי אינם יכולים להיות "ציר-
נים". הם יכולים להיות רק אורחים טובים ונא-
מנים הדוברים עברית, ועלינו לעשות הכל כדי
שגם היהודים והציונים-של-היום יהיו אלה.

אבל האם מספק לדרישות את השינויים המהו-
תים על בסיס המדינה בלבד? בכך הוא שומר
דינה מאפשרת את הבטו של התהום. אך האם
מאפשרת המדינה גם היהודית רשות, גליה ומי-
חיבת בתהום זו?

כיוון נוספת להנוך הארץ-ישראלית. עוד הנחתה
מקודשת אחת: כוחות הנפש של הנער שיצרו
את המדינה — מקרים בציונות. הנער שאב מן
הציונות את חזון העצמאות המדינה, והוא סוד
הופעתה המדינה. מי שמחтиיל לחפש ומוצא את
התהום רק משעה שכמה המדינה, מודה בהנחה
שהחינוך היהודי היה צמוד לנפש הנער כל העת
עד להופעת המדינה. ומדינה יהודית. אם כן,
וזאי שאינה וקוקה לשינויים מהותיים במערכות
חנן. מדינה יהודית אינה תופעה מהפכנים
אמיתיים. וכך אינה דורשת שינוי מהפכנים
במערכות החנן רק תופעות מהפכנים במערכות
החיים דורשות הקבלה מהפכנים במערכות החנן.
לכן כל הדורשים מהפכה במערכות ערכי החנן
אבל רואים את הסבה לכך רק בעצם ישודה של
המדינה, חייכים לקל את תשובה של דיר בן-
יודה: "הבדל המעשי" היחיד, בין מה שהיא
לפי קם המוניה ובין שי שוכשו, הוא השתיין
cotot כל מוסדות החנן יתדיינה". ולא רק זאת,
אלא שלפי קו הגיוון והיש להגביר את הלימוד
דים היהודיים. מסר עמודי התלמיד הנולדים
בביה"ס התיכון גידל, ואילו נזכה עוד ללמד
בתני הספר שות' של רבינו שם. את "הערוך"
השלם. "הערוך" המקוצר וכדומה.

כל התולמים את הצורך בשינויים מהפכנים ב��'

יודקה, גבר "הדרשה" של חיים הוו, אומר:
"חברה! לנו אין היסטוריה. מיום שהלינו מאר-
צנו אנחנו עם בעלי היסטוריה. אם פטוריינו לנו
לשחק כדורגל". אכן, בזוכה קשה להתחשב
יזקה הוא טפס נהיליסטי, אשלל היסטוריה
קיימת ונוטן במקומה כדורגון; אבל הרגשה
של יודקה יש צד חיובי מבטא הוא הרגשה
ויחס כלפי חומר הלומדים, שאין נחלתו של
"זודקה" בלבד.

לא לחנס נשמעת בחדשים האחرونים אותה:
טענה, שכשרה זמן רב בלב המורים בארץ:
"תהום רובצת בין חומר הלימודים של חניכינו
ובין הדור הצער", כפי שכותב "הארץ" במדור
הינוך. והבעיה, כמובן, אינה מצומצמת בתחום
לימוד ההיסטוריה. היא מקיפה את לימוד הספר
rowth, ובמידה זו אף אחרה — את כל הלימודים
היהודים". הבהעה מהריה והולכת עם ששמירת
חוותה להוור הנלם, מתחלפת בשמירת הצער
חוותה לשליטה וגידולה כאן. עמדת יחיד עם
ה תלמידים מעבר אחד של התהום, ואילו החומר
הנולד נמצא מצד שני של התהום — בחברת
השמירת הוויה.

במשך שנים רבות של חנוך ארץ-ישראל,
חששו אפיקורס להוות רשות ב- "תהום" האמור.
בקשו להתחמק מון הכהרת בתהום זו, עליידי
השווות ליחסם של תלמידים, "בועלם כולם",
ליצירות, המתקשרות משעמאות מהוות עתיקות,
רחוקות בזמנן. בתחום הספרות, למשל, אין מרד
לי מוס" או יל"ג רחוקים בזמנן דוקה. הבעיות
שם מעלים ביצירותיהם היו אקטואלית וחשורה
בזאת ליהדות ארורה המורחת לפני המשים
שנה בלבד. התנ"כ. נגיד ואת, שבאמת עתיק הוא
מאה, אהוב ומקובל הוא דוקה על כל החניכים...
המורים חרקו שנ והחלטו לגשור את התהום
בערות אמצעים טכניים משופפים של סילור
בהגשת החומר, וליצור בכך מתייחות וענין
מלאות. בנימין "מסמאות בניימי השלישית".
נעשה אפוא דורך, המבשר את הציונות
ולא דמות יהודית נלעגת, בטן מופלג ובגעלה
חולומות. כמו שמצויגו מגדלי מוכרים-ספרים בוגא-
מנת.

עם קום המדינה לובשת הטענה היינשה, טענת
הוואות בין הויתנו להוויה היהודית ההיסטורית

אין שום דבר ממשות

טה לי בימים אלה חבר של קבוץ דת
בדברו על היחס בין הקבוצים הדתיים
ובין החופשיים כביבום ואמר: עס מיסדי
הקבוצים היהת לנו עוד שפה משופחת.
הס הוא "אפיקורס", אבל חוץ אפיקורס
סוטם זו היהת לנו עוד לשון של הבונה
הՃדית, עם בניהם, שקיבלו את אפיקורס-ם
בירושה לאא מאמין רוחני, אין לנו שום
דבר ממשות. אנו בעיניהם אנשים שמקורם
במוניואם, והם ודים לנו גנומי.

ש. ה. ברגמן ("הארץ", 14.4.50)

יש ממשו ממשות...

רואים אנו שעשרות גורר בני מושבים
הצטרכו להכשרות צעריות הולכות בדרך
הקבוץ לא מתוך דגלה ברעון הקבוץ.
אלא מתוך חפש אחרי חברה של גורר
ארץ-ישראל.

אל גורר המושבים
(תלמיים, חמוץ תשס')

מה של המדינה בלבד. עושים שקר בנפשם. אפילו
לו יודקה השמייע את קרייתו עד לפני קום המה-
רינה — תחושת התהום קיימת זה עשוות שנים.
הטענה היא למעשה ישנה, אבל לבושא חדש
המדינה מחריפה את הבעית הבלתי מעיקרת
קיימת זה כבר. לא היה צריך בהופעת המדינה
כדי לעמך על טيبة של התהום זו. הטליה מפ-
רני טופוסיהם של סופרי "השכלת", וחיבוריהם של
הסופרדים מ- "מבשרי הציונות", שמכריחים אותנו
לראות בהם את אבותינו הרוחניים. אכן, אין
הרבים שלא ליצנו למדם בבית ספרנו. אבל
ערוך לעמל לשיקעה הציונות בסילוף נפשו של
הגנור באורך. שנקמו התבטאה בהכנות המוש-
וההוראה של ציונות במרקחות כפולות.
יש להנעה שהרצין לעשות شيئا' מהפכו
בערליך החנן אמיתי הוא, כמו שאמתייה לא-
ספק התוצאות שבין הנער ובין עריכים אלה. אבל
כדי שנאמנו לטובע התמורה, חיביטים אלה
להוות בפה מלא את הילד הרראשן שנולד או
חל מורה למד את הילד הרראשן שנולד או
גדל בארץ; להוות שהנער לחם ופעל, אם לא
למרות הציונות, הרוי לפחות בילוי וקה נפשית מ-
שית אליה. מי שלא יודה בכך, מי שלא יסיק
מסקנות מכך, סופו שיוציאך, "על-ערוך" ו- "על-עבד"
криיטומטיות וספריא-לימוד משומשים. יוסיף
מרכאות כפולות על אלו שבתוכן נחונה הציו-
נות, וטיה תפל יהיה תה את דפנותיה התוללות
של התהום.

יאש

ברוררי דברדים

בְּאֵין מַעֲצָמָה זֶרֶת, הַשׁוֹפְעָת בְּעִזָּיוֹן אֲכוֹלָסִים, שְׁחִתָּה
מַלְטָה עַל הָאָרֶץ. דְגֻמָתָה מֵהַשְׁחָלָתָה, לְמַשְׁלָחָתָה,
בְּלֹבוֹת תְּקֹופָת הַשְׁלֹטָנוֹ הפְּשִׁיטִי. טֻובָת הַאֲוֹםָה הַעֲבָרִית,
רִיתָה, וְטוֹבָת אַרְץ הַפְּרָתָה בְּכָלָתָה, מַחְיֵבָת אֶת הַבְּרָהָה
הַרְאָשָׁוֹנָה מִן הַשְׁתִּים.

יעוד ומשימה

רק האומה העברית, אפוא, יש בה כדי לגבות את
ארץ-הפרטה בחינתה הויה לאומית אהיה ועצמאית.
רֵךְ הָיא יָכֹלָה לְהַבְּיאָ לְמִילְוי חַלָּה הַרְקִיקָה. רק גבושה
הַלְּאוֹמָיִם הַעֲבָרִיִּים שֶׁהָאָרֶץ יָבִיאָ לְהַפִּיתָה וְעוֹשָׂרָה,
רוֹת, שְׁלוֹם וְגָדוֹלה. גְבּוֹשָׁה הַלְּאוֹמָיִם שֶׁל אַרְץ-הַפְּרָתָה
הָאָוֹםָה הַעֲבָרִית, אַם תְּרִצָּה וְאַם תְּמָאָן, בְּלֹעַדְיוֹ לְאֵת
לְנוֹ שְׁלוֹם. בְּלֹעַדְיוֹ לְאֵת הַיְהָה קִיּוֹם נִסְמָךְ לְמִדְינַת-יִשְׂרָאֵל.

ולבסות עונן שבו אתה פרותה : סְפָרָה שֶׁבּ "אַלְפּ".
(2) אין לנו יכולות לקבל בשפטות את משפטך והז
רוץ כי "הספר העברי דפוסו הוא בגנון התנ"ך". ואנו
אנו יכולים לקבל בשפטות את העצה לחזור אל המז"ק
ולשאוב ממנה את הרוח העברית האקזיטית".

רואים אנו להציג הדגש וחוזר כי, לפי חפיסתו
בשם פנים אין התרבות העברית המתה המשך לתרח
בוחת של הינהות. אבל שום עלייה נגד ערכינו גם כי אין
היא סתמה המשך לתרבות העתיקה - התנ"כית".
ההינה הלאומית העברית בתימינו מתגבשת בתוך
חמיית-תיכליכים של התיוך ולי הגירה הטרונגים מוה
וחתיית ארץ עיטה וnochשת מוה, והריה היהת חדש
בתכלית - דוגמת האלים החדשניים שנתחוו נגב הגירה
והיתוך מהגרים בעולם החדש - הנזקצת לדפוסים של
האומה העברית העתיקה. בדורות לבר, התרבות העבר
רית בתימינו היא תרבות מודרנית, יהונית, תילונית,
תת-אומה מאומות העולם המודרני, שעם זאת קמה
בה לתחיה מורשת התרבות העתיקה של ארץ-העברים.
כשאני מפרשים בא"לף" ספרו, או שיר, אין כוונת

היא חלק של ארץ-הפרטה גורלה, עתודה וצבוינה של
המדינה חוות צמודים לביליהרד אל אלה של הארץ
כולה. (2) ארץ-הפרטה היא חטיבת גיאופוליטית אחת
היהדות הפלוטיות הנבדלות. הנחלות ומדולדות
שלעצמן, הקימות בתחום כיוון, רק גבוש מדיניות
אין להן סיכוי לעמוד לאורך ימים, רק גבוש מדיניות
כלכל, חברתי ותורתי של ארץ-הפרטה כולה יפה בה
כחות של קיום. רק הוא יתנו לה סיכוי של עמידה
רק בו הבטחה לחייתה ולפיזותה, להרחתה ולאשרה.
(3) גבושה של ארץ-הפרטה יכול לבוא בכוש, ביוז
מוח של גורם ייצוני, ובתנאים של כסיפות לאותו גור
רם ולזרקינ, גבוש מסוג זה כבר ידעה הארץ בעבר.
כORTHOK. הוא לא גאל את הארץ בעבר : לא הוא
עשוי לנאה לעתיד לבוא. (4) מצטייר גם צל של אפשר
רות לגבושה של ארץ-הפרטה בתחום של פְּרָעָרָבָה, של
הערבות. מטעמים שאין זו רק לחזור עליהם כאן
בקור שגוש בצל כנפה של הערבאות יהיה גבוש
ראקזיני, הנושא חרב וכבלים ליסודות האתניים והו
חברתיים המתקדמים שבאוכולוסיה. המבטים את של
טונם של הנטוות החשובים ביחס לא-ארץ, גבוש
ערבי, מות הואר נושא למינתיישר, גבוש ערבי,
סופו שהוא מפקיר את האינטנסים האתניים של הארץ
בידי גורמי-חו"ץ נציגים. (5) עיקר חולשתה של ארץ-
הפרטה נובע מרכיבתה. ריקה היא הארץ מצד האיכלוס,
ללא ריקה היא ומגנול מטבחה משקית, מדינית. תרי-
בוחת. במעמדה של הטעניקה כיוון. יש בכוחה
הארץ לכלכל. אבל פיתוח וקליטת הגרה,
נדיי "מרקסיטי" לא-וות-הנימוקים הנמורה של מ"ט
נדיי "אַלְפּ" באוטו ובו, וכן, וכן הנקודה המלבבת ביר
תר בכל אותה שמה: "אַלְפּ", מהות א. ת. דעתו —
זה נובע מן העבודה, שלאוניברסיטה מגיעים לרוב
תלמידים של מעמד מסוים, אשר יש לאלו ידו לשלה
את בנייה להקנות עצם. תורה ודעת ?
החשוב בغالיה, הכל א ?

םושגין יהודים
(המשך)
ב) טבי ומיון הוא כי, אף שאנה ממשך אל הרע-
יונות הבאים על ביטויים בא"לף", עודך נזק למושגים
מערכת המושגים הייחודיים-לאומיים של יהודים גודלו
ככלנו. אין פלא בכך, ותמייה היהת אילו היה זה אחד
רת.
אכן, משעו תשוחזר משוריין החיפה היהודית,
משמעותה שתחול לפרבב את התהומות בין אומה עברית
לפורה יהודית, להגדיר את האומה העברית כ-חלק מן
היהודים". — שוב לא תשאל, "אינו שיבות יש לנו ה-
ערבים ולא-ארץ הפרת ? ", שוב לא תקש, "האם ישבו
יהודים מעולם בארץ-הפרטה ? "

ארץ הפרת" — למה
האומה העברית המוגדרת כוון כולל התושבים של
מדינת-ישראל, זיקמה אל ארץ-הפרטה היא פועל-יזוא
מספר עבדות פשות וחותכות : (1) מדינת-ישראל

"שמר"....), בוה השלון :

"היהדות, ערוכה האתניות הם ערבי חיים.
והי בהם", וזה התאנא לכל המזויות שהטורגה צור
תיה, מחוץ לכמה ערכי-יסוד הומניים שעלה בהם נא-
מר "יהרג ואל יעבור". לצערנו קפאו ערכיהם אללה
אצל אנשי הדת... אבל אין קורופציה במשדרי
הברונות ככל להשרות עלייה נגד ערכינו, שהם מעלה
למוסדות".
איך נאמר באוטו זומר עמי בחמד ? — "שב אל
הקשת שב החז", שב התפות אל ראש העץ..."

בגליין ערבי חניה-העצמות (12.4.50) של "הדור"
כותב יונה גולדברג על "תעויות הדור הולך בשדות
הנצחון", ונענו — דורך-כלל — בדורו בני הארץ וגידי
ליה, שעם חום מלחתם כמו עמודים הם אצל שוקת
שברוה, ככל שמתבטה הדבר בהרגשותם ובדרבי הספ-
רות שלהם (לדוגמה: יזהר, ח. גורי, נתן שחט),
ודורך-פרט — "ביביטוי הקיצוני" של אותו הלקרנות,
באותה "פניה אפליה", בחלום המטרוף של הכנעניים,
כלשונו העדינה של האיש.

מאלף הוא הקטוע שבו מסיסים יונה גולדברג את מ-
אמרו, המרומי כי גם גנשי דורה-האטמל מתחלים לת-
סוס כי הדברים מתגלגים במחירות אל משבר, וכי
"צרי לעשות משווה". מבאים אנו כאן, כתובו
קטעה זה, שכורתו העוגמה היא. "המציאות גורעת מ-
הרעונות" —

אין להשיג ולהבין את הספרות ואת הלרכרות
של הדור הצעיר לאחר המלחמה. אלא אם נראה
בבחיות את הקשר הירושי בין סתירותי, עיסוקו
הלוות באלים ובתרונות של כוח, והמניפה ה-

הצד שכונגד

דבר של טעם על טענותיהם של אנשי "אַלְפּ". א. ת. צפה
— וסבירו הוא כי גם יומי הוכחה צפו — ל-תגובה
אחרת, תגובה של כובד ראש, בת נימוקים, חושפת,
חותכת... אך לשואו א. ת. המסקן מוצאת גם הסבר
חברתי "מרקסיטי" לא-וות-הנימוקים הנמורה של מ"ט
נדיי "אַלְפּ" באוטו ובו, וכן, וכן הנקודה המלבבת ביר
תר בכל אותה שמה: "אַלְפּ", מהות א. ת. דעתו —
זה נובע מן העבודה, שלאוניברסיטה מגיעים לרוב
תלמידים של מעמד מסוים, אשר יש לאלו ידו לשלה
את בנייה להקנות עצם. תורה ודעת ?
החשוב בغالיה, הכל א ?

שבוע לאחר מכן, בغالיה ה-7.4.50, יצא "על המספר"
ב-קריאת בינויים מפוצצת הרבה יותר, במאמר "ספ-
רות של זוביי מתחים" (1) מעתו של דניאל דורון, בעל
המאמר — המתימר להביא ניתוח ספרות-ירועוני של
ספרותם של אנשי "אַלְפּ", במיוחד בغالיה "אַלְפּ" הא-
חו"ן. — מעמיד פנים של רצינות גוראה, עם שהוא
זוקק לאשפת-הצחים סנגונית למדוי, עשרה בגדופים,
סילופים ועיקומי-כתובים. בסיכון של דבר, הר דר
כה שהיא זה עשור שמר לרעת בעלייה ומסתר שטל-
לו מקראי "אַלְפּ" שנודען להם אותו מאמר, ולא הם
 בלבד, מצאו מכך מקור לשעישומים ובדירות-הדרעת. אפיי
זיו הוא, אבל, כי בעל המאמר, שהוא נחלץ לא-א-
סלאם, כביכול, על האידיאולוגיה של "אַלְפּ", מוצא
עמכו נאלץ להשען וללמוד סגנוריה על "ערבי היהודים"
דבר שיש לו, לכוארה, צלצול מזורי מעט על דפי

בפרק הומן שבין הופעת הגילון הקודם של "אַלְפּ"
למסירות הגלילון הוה לדפוס, והופיע בעיתונות היומית
והעיתית מספר מאמרם של נציגו עם "אַלְפּ" והתקפה
עליהם. ניסן של "ברטס" (ע"ע 50-41), מעטו של מנשך הרוג,
עלרכו הומני של אותו ירchan. מאמר זה — בין היומיות
להתktor מפשי" — בא בעקבות מאמר קודם של אותו
איש — "עבר חזשה או ישראל חדש ? " — בחוב נובמבר-דצמבר 1949 של "ברטס", ובתוכה על אמרה
התשובה בغالיה פברואר של "אַלְפּ" ("כבשה מזונית"),
מאת חנן גבל.

פאמרו החדרש של מ. הרן, אף כי הנחותיו ומסקנותיו
מנוגדות בחרי, להנחותינו ולמסקנותינו אנו. רואים
אנו להמליץ עליו לפני הקוראים. משומ שיש ב-
לפחות, משומ נסינו לנשא לתפקיד דרשו עליהם את
בעיתות-יסוד עיוניים ש-אַלְפּ" שוקד לוער עליהם את
הציבור: ההגדרה הסוציאלונית של היהודית,
הויה בין יושבי הארץ ליהדות. העבראות, ארץ-הפרטה,
ולסידנויות העברים.

בגליון "על המספר" של ערב-יפסה (31.3.50) נדפסה,
בஹרת "אנגנו, אתם, הם...", רישמה מאות אחד
א. ת. בעקבות הופעתם של אנשי-אַלְפּ" לפני צבאו
הסודניים היישומי. ונגע אל הלב הוא בעל הרשות
זה המציג עצמו כ-מג'גן. כשהוא מנסה גמלה ומצטער על
שבתו המהוכחים הרבים, לא נמצא גם אחד שיישיב

יהודית". בכך עניינו של "אלף". בכך יהודו. אלה הם שטחי מלחמתנו. אין לנו סכרים כי הפלמלה הוזת חור שפט את מלחמתה העמומה, אף כי אפשר כי בתחום ידוע, ובשעה ידועה, יהיו מנגנון של השתים משיקם זה לזו.

על הפרק: ציונות

...רבותי, מה דעתכם על הציונות? פשות: אין אתם מסבירים את התופעה הזאת? האם אתם תמיימים עד כדי להגיה, כי מלוי יהודים במדינת ישראל נפל לאן מן הירח? כיצד אפשר לשוכת, לפסול ולהשמין את פעלם ואת מסירותניהם של הראשונים המושכים בעול, מבילו' עד הלום, שלאלאם גם אתם לא היותם קיימים כאן ולא היותם יכולים להתרברב בה, ההמלחמות מאלף? ...

מעולם לא אמרנו כי היהוד דרכו להטיר יהודים על מדינתישראל. מעולם גם לא השענו שום אדם ושומ צבור שפועל ומסר נפשו לטובתה של הארץ הזאת. אבל הוויתם ותודעתם של צבוד איננה נקבעת על פי ייחסים של הכרתתובות וחסדים הדדיים. משעה שאנחנו קיימים כאן הרינו "קיימים כאן", ואין גורם בעול שאננו חיים כאן" רצוחה על כה, כמו שאון האומה האמריקאית הייתה תודעה לאנגלים על שהיא "קיננת כאן", אף שראי שוניה וחולצתו היו אנים אנגלים. ואם נתחילה בחזרה קתוטובה, הרי האמת היא כי הרבה יותר מאשר מילוי ציונות, החיבים אנו תודעה לרוסים שפרעו ביודים ב-1881 והוללו בכר את תנאות הבילויים ב-1882, ולמהפכנים הרוסים שנכשלו ב-1905. שלאלאן נכשלו לא היהת באהה "העליה השניה", ולאוקראינים שפרעו ביודים ב-1918, ולפולין, שדקה את רגלי חוויה לאן, ולבידנים האמריקאים, שב-1920 סבו שעריא ארץ בפני הגירה הגדית ולאירוחית, ולנוצים שהבריח לכואן את יהודי גרמניה, למשל, ולאנגלים, שנכנעו לנור את "ההמודנות ההיסטורית", ואם בקרוב יהיו רבבות הודיעם עראים בחוגנו, הרי נתיה חיביט תודעה על כך לכנופיה המשולבת בגדרה ...

את "דעתנו על הציונות" לא הסתרנו. אנו רואים בה "בני-על" ארגוני ואידיאולוגי עלי גבי זרתו היהודים. על הגירה הירודית הסטיכית לא-ארץ זאת. אנו רואים בה את המכשיר המוכחי של היהדות לשיטתה בארץ ישראל, בדרך של האומה העברית המתה להתגבור שות עצמאית, להגדרה עצמאית — הциונות היא האיבר הראשון. האובי אשר מבית. רצונך לראות את הדברים בהרחבה, יכול אתה לעיין בכל אחד מן הגליונות של "אלף".

קול חתלמי

אני תלמיד הגימנסיה. מגמה ספרותית. ואני מסכים אתכם בהתקלט כי היצירות הגלומות אין טעם להנכינן לנו אחרת. עברית-ארצישראלית. חדשנה נחוצה לנו ... קרأتي את דבריכם על אלתרמן. יכול להיות שבעית אלתרמן "bovehet" יותר. משום שהוא עלי לכתבם חבריהם בלי סוף על היצירות של הם גם לנו יומן קראייה". אשר בו אני מוכך רח לכתבם דברים שאנני מושגנע בהם כל וכל. נדמה לי שעלייכם (דוקא עליכם!) מוטל לנו תה את היצירות הספרותיות. השיקות לאו ... סוג של "ספרות יהודית בלשון העברית". ד. פ. ת"א

אין היחיד הפונה אלינו עבנין זה. שמחים נהנה להענות להצעתך. אבל נדמה לנו שלא בכלל לקבוע מודול לניתוח אותו יצירות. פשות לא יהיה לדבר סוף.

ידעו שהפרטים קראו לפוחה שמדובר לנו מהר. בשם: "מעבר הנהר". כולם אינם מתכוונים לאזור זה?

אתם כתובים, בתשובה לע. מ. : "ההבדל המהותי" בינוינו ביןין של מHIGHICHOT חברתיות, דתיות וע' בוחר בקיומן של HIGHICHOT חברתיות, דתיות וע' דתיות מHIGHICHOT הפרת, ואילו אנחנו בוחרים בביבטולן. מה אתם מציעים? ביטול HIGHICHOT לאומית! יפה! גם אני רוצה בזאת, השאלה: כיצד? מתי? ואיך? כולום עכשו? ומה בקשר למצב ביגלאר מי כלל? כולום אפשרי מעשה כזה כו? ... ובכלל, מה יחסכם לביעית המעמדות. כולם אתם "מודדים" שהם קיימים? יש בהחלט שאמורים שאינם קיימים. למשל, "חרות". מה אתם אומרם? ואם הם קיימים. מה פתרון לקיומם. למלחתם (אם) אתם מודדים במלחמה כזו? ומה יחסכם ל- ברית-ההמוציאות ומפעלה העצום בהחיה את עמים שונים ומשונים — אותו מפעל, שאצלכם עכ"פ צדקה להתקבל בסבר פנים יפות. הלא?

אלו הן בעיות מועטות שהעלית. לא היתי רוצה להציג שאלות רבות. הרי זמני לא היה מספיק לי וגם הניר, חבל עליו ...

משה ט. ת"א

אף שכלנו אנשים טרודים ורצינים, ששותם דורך והניר השובי-חובב בעיניהם, נשתדל להסביר בקצרה על נקודות שאטה מתעכב עליהם.

מצטט אותך, משה, מתשובתנו לע. מ. בಗיון הקודם. אמרנו שם שאננו בוחרים בביבטולן של "HIGHICHOT חברתיות, דתיות, שעיות ועמימות" — ריאקציוניות לכל הדעות — בארץ הפרת. ואתה קם ומטיח: "מהם מHIGHICHOT ביטול HIGHICHOT לאומית?" ומוסיף וכחairs: "כיצד? מתי?..." וכן הלא.

ובכן, אנחנו לא דרבנו על HIGHICHOT לאומית. יש בראץ' היפות עדות ונפשי עדות. אין בה אומות, בלבד האומה העברית המתה. מקום שאין לאומים, אין HIGHICHOT לאומות. שאלתך אפוא, איננה במקומה.

רוחנית הופשה בו להפחית ערך האומם, לבן אופי מלחמת הקיום שלנו והמצוות שנרגלה לאחרית. האופטימיסם והעלרכיסם הרוחניים החשובים של הדור דומה שב... אלף" הובהר לא פעם כי מונח זה מוסב כאן עם כל הארץ קרויה ברגיל בשם "ההההה הפורה" וכוללת את מדינות ישראל, הלבנון, סוריה, עראק, וה' ממלכת ההאשמה. — מרמת אירן עד נחל-מזרים. הפרסים, כדוריך, קראו בשם "מעבר הנהר" לכל הפה היה שט עזונית חומרנץ רב. מלחמת-השייחור רקס עבטלת האהיה השילוי והאפל שבחינו ובקים האנושי בכלל. סופרינו העזירים כותבים ללא רגש-אהבה עז לחיים. כי החיים נעשו אפורים ורק שים בעיניהם.

ולא עוד אלא שלאחר המלחמה, כשהחרב הוחז רה אל נדנה, והנעור הפתל סביבו מצא כי במצרי אוט והכל גרו ומכור יורה מהרעינו. הסיטאות והשאיפות שששלטו סביבו. וחסר לו המשקל העצמי, הרציניות, רגש-החווב של הדור הקודם. אשר שמר במציגות אפוריה יותר על שווי-משכלה נפשי וערבי. הוא בבוואה נאנסה של המציגות כמו שהיא, וכי היא משתקפת בעיני הדור העולה.

יש לבחון היטב את מציאותנו החברתית והרו' חנית כולה, המולידה והמצמיחה את התגובה של מריה הבוגרת. ומתח שרש היציאות הזאת יהיה עליינו לבקש את הדריכים ואת סגולות הרוח, את השקפת העולם וויפשת החיים — את האידיאליזם והמציאות, שיתנו תשובה למצוקה של הדור העזיר. שהיא מצוקת חיינו בכלל.

תנו כל להעמידו כדוגמה ומוות לפרט העברית. או לשירה העברית. לא מבחינה הרמה ולא מבחינה הענק או הרוח. סבב למדור הספרותי של "אלף" מתקדים יוצרים צערדים שימושם של מודעות יהודו של הדור העברי הלאומית העברית, תודעת יהודו של הספר ולשר עליון העלה. אנשים המבקשים להגיד, ללא שיוצרכו אגב כך לכוב לנפשם ולדורם ולהלעות מס' שפטים של מל' צה ציונית, ללא שיוצרכו אגב כך — במדה זו או אחרה — עם אייזו מסגרת מפלגתית. אפשר כמובן לומר כי ספור זה או אחר, או שיר זה או אחר, מאות שנותר פרטם באלף", כמותם וכיצא בהם יכולם להידפס בשער עתונים. או שאף נדפסים באלף. כשלעצמה. אבל דוכה כי אין לאמר כל וכל כי סכמוני של אלו. כי כל אלו במקובץ. יש בהן כדי "ללא" את עמודי הספרות של איזה מן העתונים וזה לתהו. וטכום של ה' ים הבודדים. המשותף להם. גיאם, המיחיד אותו, ג. ברבו יהודה של היצירה זאת המוצאת לה מקום על דפי "אלף".

תנו סברים כי בஸגנון גישת הרעיון של אנסי-אלף" יש סכוי רציני לצמיחה אורגנית שטרות כנה. ישנה ונוסחת-חונן, היונקת במשמעותם הי-ארץ ובניה, השלים אתכם ומשפיע עליים. אם לשדר הוא עתיד "אלף" לחתם כסויו, הרי נסתפק בכך. לפירשעה מכל מקום.

ארץ הפתת ומלחמות מעמדות

קרואי בתשומת-לב את דברי תשובתכם ל"מי" שבס המרקוטיסטי" של ע. מ. מת"א, והוא שגמ אני חושב מנקודת-מבט מארכיסטי, הרי ויתר רוצה לשאלות אחותות. ראשית, מהי "ארץ הפתת" רשות. מהי "ארץ הפתת"? — עיראק, סוריה, פרט. תורכה? הרי הפתת הוא נהר דיאר-ור עובר בכלמה וכמה ארצות. למה כונתכם בכינוי זה?

רוחנית הופשה בו להפחית ערך האומם, לבן אופי מלחמת הקיום שלנו והמצוות שנרגלה לאחרית. האופטימיסם והעלרכיסם הרוחניים החשובים של הדור והתקופה שקדמו לך — "ציונות", לפי ביטוי הגלגוני של הדור העזיר — אין בהם ממש תושם בה מספקת לתביעות הזמן החדש. כוחות הדרים הופיעו בחיי הדור: היוש, יוצרים מתרפצים. והר' גשטו טענות חומרנץ רב. מלחמת-השייחור רק עבטלת האהיה השילוי והאפל שבחינו ובקים האנושי בכלל. סופרינו העזירים כותבים ללא רגש-אהבה עז לחיים. כי החיים נעשו אפורים ורק שים בעיניהם.

ולא עוד אלא שלאחר המלחמה, כשהחרב הוחז רה אל נדנה, והנעור הפתל סבibo מצא כי במצרי אוט והכל גרו ומכור יורה מהרעינו. הסיטאות והשאיפות שששלטו סבibo. וחסר לו המשקל העצמי, הרציניות, רגש-החווב של הדור הקודם. אשר שמר במציגות אפוריה יותר על שווי-משכלה נפשי וערבי. הוא בבוואה נאנסה של המציגות כמו שהיא, וכי היא משתקפת בעיני הדור העולה.

יש לבחון היטב את מציאותנו החברתית והרו' חנית כולה, המולידה והמצמיחה את התגובה של מריה הבוגרת. ומתח שרש היציאות הזאת יהיה עליינו לבקש את הדריכים ואת סגולות הרוח, את השקפת העולם וויפשת החיים — את האידיאליזם והמציאות, שיתנו תשובה למצוקה של הדור העזיר. שהיא מצוקת חיינו בכלל.

אכן, יש לבחון היטב את מציאותנו החברתית והרו'

מחטפיה צבאות

זאת שרטוף כל גאנום קזון פרטיט
ניאפר כי זרשה לו מטפיטה צבאית.
היה זה פין חנווק קידש לקרהת מסירה
עדיף לאין אROL על אל ארכי פיצעה.
אשר על בן גאנו פה שאלו מסקער
לפַדְגָּה של פשוטות בון בקבר.

1.

בשנותים קלאני ארבע-מאות אלף
לאוט עצמאו וככובש
גרשנו במש-מאו אוף גני-קלב
וירב חרוכיש הנטוש.
כמה לנוש אל מדבר וצ'וין
לפען נקלט עוד מליאן?

2.

רמן ממצע מפל ערדיט
המפה ארכים בני תשורת.
כח זילדיים פעוטים בני יום
幡ספל בואמה נאפקה?
(זוכור כי שתחו של יולדו גנדיגר
הוא פשליש משטחי של ערבי בגדיר)

3.

למצרים יש ארבע-מאות טנקים גאנך
אשר לאיבו – הם יהיו מי יונן!
שב את פזון ואט ארכ בקרן
גנום בה בטנק מפטיו של פפטן.
שב מה טנקים תארך מהפלה
של רחוק, רפוך, אגוז, חסיקת.
לטנקים צלחנה.

4.

שלטקה היא דבר מסטוי בבד-קרן.
דרושים בה דיק קפאנות נסער.
אל בן ימשב לתלמיד בפרקוטוט
שטוף של קברים וטפי קברות.
יבנער את מסדר פגיכם – ינפה זאת –
אשר יאסקו קיזור של פרוטו-ה.
ישבב פאוים. אבדות ומות
קשות ימיות, נהגות, מסקמות.
או גאנל זונגה מחושן עד בלוי בז'
קינה גם פיל צאן. זה קדאי!

נמרוד

עבריות או אידיש?

(ב) בשוניתה בכנות "האטור העולמי" רשות
הדבר לא הרצלד, שאל: "לדבר עברית או
אידיש?" העיר אחד החברים: "דבר כל
שתדבר, שהרי העברית של היה אידייש וה
אידייש של היה עברית".

13.4.50 "דבר"

(א) אורחינו היקר, גדו משורי
האידיש בדורנו – ה. ליינוויל, שיירתו
היא עברית גם אם היה כחותה באידיש.
14.4.50 "מעריב"

ערבים ממוצא לא יהודי

שאב"אלף".
טרח
ויאין

יתר הילדם – בגורו, הסבו שם לעברית, ויהיו
כל חביריהם, אנשים ערבים בלתי דתיים.
בתצלום – אחד האחים, אריה אנשי, בן
ארבעים כיסי הוה. והוא בחורVERY ארים. עשי לבלי
חת ורב פעלים. היה מחלוצי התחרותה העברית
ומפעלי ה"הגנה". בפרוץ מלחמת העולם השניה
יהיה מראשוני המתגייסים לbrigade. בהאמינו כי
בכך מלאו הוא את חובתו למולדתו. ברכبو על
אופנו בקיום הראשוני של חזית אפריקה –
על מוקש: נחמה מלחמה חור מן המערה.
אכן, לא איש כמוחו ישב בחוק ידים ויצפה
לתוכה. בשש האצבעות שנוחרו לו, בהן מושך
לא קרנות כלשהן. יסד ברמתיגן מוסך מחדני
מושכל, שהיה בבחינת חדש בוגש דין כלו.
ועסקו פרצו ופרחו.
אך בהחל המלחמה על מדינית-ישראל נחל
שוב בין הראשונים; על אף נוכתו התגייס לצבא
ההגנה, ומהר רב היה מפח נפשו כאשר נפל על
ידי ועדת רפואית שחזרה.
עתה היה מנשל בית ספר גהו לנוגות, הרא
שון בוגש דין. אף הוא מיסוחו של אנושי.
בנו המתהן בבית-הספר העממי ברמתיגן –
הרתו כמונו צבר מובהק לכל דבר.
כה לחין, אריה אנשי, ולאנושים ולכל
דריהם – יישר כוח!

צבי הור

ברבים לא ידועה למדרי העובדה כי ביום הוה
כבר מוציאים בצדורי העברי מאות רבות, ואולי
כמה אלפיים. בני הדת הנוצרית, או בני מוצא
נוצרי (וכן בני מוציאים אחרים לא-יהודים). ואין
המודבר כאן בגרים או צאצאי גרים (דוגמת ר'־
שוני המושבות הוויקטוריות בגליל התיכון, למשל),
אשר התייחסו, התיריגו, נמלטו וכו' והתאחו בצדורי
הערבי ע"י הדת היהודית אשר קיבל עליהם
להлечה הם או אבותיהם; הכוונה היא לרבים
רבים אחרים, אשר להлечה נשארו בוגריהם,
ולמעשה הרוי הם ערבים ATAISTIM, כרוב רובה
של האוכלוסייה העברית; ערבים הם באשר ארץ
היא ארץ העברים, לשונם – הלשון העברית.
מושתיהם – מבנות הארץ, וילדיהם אינם שונים
בכלום מיתר הילדים העברים.

והרי דוגמה אחת מרבות:

מבין הפליטים הרוסיים שעבו את רוסיה ביימי
מלחמות האזרחים. בשליחי מלחמת העולם הראשון
גה, נקלעה אל הארץ הקדושה משפחחת נפחים
רוסית, משפחחת אנישקוב הבפטיסטית. הם קנו
לهم מושב בירושלים. וכדי להאחו בקרב האוכל
LOSEHE הקנאי העמידו פני גרים. ואת בניהם
שלחו אל בית הספר העממי שבשכונת מגורייהם.
אך משנתבוסו במקום ופרשנותם היהת מצויה –
נגללה עד מהרה כי נזירים אדוקים שומרה דת
המה. הם נתחרו בתחום הציבור העברי, אף הלשון
העברית כבר הייתה שגורה בפייהם. אך את הבנים
אמרו לתרך על ברכי הנזרות, והערבים אל מיס-
דות החנוך של המשיחון. אף הבנים שגדלו בסביבה עברית ושהקו עם

השפעה

"אבל, ככל לא נוכל במקורה כוה לבקש כי
העדה היהודית החזקה באפריקה הדרומית שייש-
ראל חייה לה כל כך הרבה. תסיל את משגילה
להתאים ולהשפיע על מדיניותה של המדינה
היהודית?"
והו הטעונה שהסביר "די בירגר", בטאון הלאו-
באיים באפריקה הדרומית לדבריו של מוכיר ועד-
שליח-הקלות-היהודית בארץ ההייא: "חשיבות שדעת
הקהל (כיהדות בבלדי-יהודית) תוביל בדור כי יהודו
הארץ הזאת, בתורת קבוץ, אין להחיקם בשום פנים
אחריות לקוי המדיניות בקי-הלאומית שתנקוט ישראל".
הדברים נאמרו מתחש שמא תנוקות ישראל באום
עמדו נגד בירת-אפריקה יהודורומית ובענין היישוב הער-
די באמצעות מדינה.

מתתקבל החתימה על (שש) החברות הבאות של "אלף". את
דמי החתימה, 450 פרוטה, יש לשולח בהמחאה-זרא או בboleim ע"פ

הכתובת:

מערכת "אלף", דפוס מל"ז. תלל הזקן 6, ת"א, או:
"אלף", ת. ד. 448, ת"א.

המעוניין בגליון הקודם של "אלף" ישלח ע"פ אחת הכתובות הנ"ל
בולים בסכום 80 פר. והමבקשஇויה מאירוע הגליונות שקדם לו
ישלח בולים בסכום 60 פר. לכל גליון.

בירושלים אפשר להתקשרות אל "אלף" ע"פ הכתובת: א. אמר.
המושבה היוונית, בית 37.

הצורך: א. אמר

המו"ל: א. ג. סופר
נדפס בדפוס מל"ז בע"ט